

HandbalX-tra

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE VLAAMSE HANDBALVERENIGING - DECEMBER 2014 JANUARI/FEBRUARI 2015

BELGIË - BELGIQUE	
P.B	
8500 KORTRIJK 1-2	
12	3667

Ons team is steeds op zoek naar clubs voor samenwerking.
Neem vrijblijvend contact met ons op, ons team staat graag
voor u klaar met verdere uitleg.

Het Pivotteam

Verdeler van:

KEMPA - HUMMEL - SALMING - ERIMA -
JAKO - CAWILA - SELECT -
CON SPORT - MIZUNO - DIP'N GRIP -
PIXOFF - SOAPON - SPALDING

DE PIVOT

HANDBALSHOP.P.BE

de.pivot@telenet.be

Honnestraat 23
3700 Tongeren

0473/295 541

Lossere Sportverbanden

Handbal x-tra

Verschijnt 4x per jaar
Prijz per nummer 2 euro
V.U. David Van Dorpe
H.Vanveldekesingel 150/29
3500 Hasselt

Redactie

Cois Van Aelst
David Van Dorpe
Marcel Coppens

Medewerkers

Gerrit Vertommen
Marijn Peters
Katrien De Backer
Birthe Van Der Veken

Foto

David Van Dorpe
Tine Verheyden
Eddy Vannoppen
(www.fotomakers.be)
Cedric Janssens
(www.osin-view.com)
Marcel Coppens
Eddy De Vlioger
Ronny Billen
Luc Kempeneers
Alain Decamps
Birthe Van Der Veken

Coverfoto

Jeugdhandbal
in Waasmunster:
HKW-Lokeren
met Emile Waterschoot
in de hoofdrol.
(foto: Eddy De Vlieger)

Een nieuwe editie van Handbal X-tra, met volop aandacht voor jeugdhandbal! Ons sportlandschap evolueert in de richting van wat men de 'lossere sportverbanden' noemt. Mensen willen trainen als het past, deeltijds lidmaatschap voor kinderen uit nieuw samengestelde gezinnen, mensen hebben een veelheid aan hobby's, willen regelmatig een weekendje weg... Op het eerste zicht lijkt het soms geen ideale evolutie voor de georganiseerde ploegsporten, maar dat is een koudwatervrees die we moeten overwinnen. Want deze evolutie brengt ook een aantal nieuwe kansen mee. Ze zet ons aan om na te denken over hoe we, als club of als federatie, met onze sport omgaan, en waar nieuwe mogelijkheden liggen. De Vlaamse handbalwereld heeft er zich ook al een stuk aan aangepast, denk maar aan de tornooivormen met vrije inschrijving voor JM8 en JM10, streethandbal en het groeiende succes van Fithandbal en Multimove voor Kinderen, waar veel handbalclubs aan deelnemen. Al deze mogelijkheden verbreden het bereik van onze clubs, want ze verlagen de instapdrempel.

Als we terugkijken op 2014 stellen we vast dat de handbalsport in Vlaanderen aan leden blijft winnen. In volle eindejaarsperiode dan ook graag een woord van dank aan alle vrijwilligers die zich dit jaar voor een ploeg, een club, een regio of de federatie hebben ingezet. Er wacht de VHV een belangrijke algemene vergadering op 20 maart, want verschillende bestuursmandaten komen vrij. Sinds enkele jaren is er een opmerkelijke verjonging aan de gang in het VHV bestuur. Bart Danhieux, Tom Smeets, Anja Van Goethem en Wim Vos zijn twintigers en dertigers die actief en creatief hun schouders zetten onder de toekomst van de federatie. Misschien is een bestuursfunctie binnen de VHV ook iets voor jou? We ontvangen je met open armen!

2014 was ook het jaar van de lancering van de eerste geïntegreerde BENE-League. Die is intussen al over halfweg. De Belgische ploegen staan goed hun mannetje in deze aantrekkelijke topcompetitie, en hebben alle vier nog uitzicht op deelname aan de Final4 in het weekend van 7 en 8 februari 2015. Misschien enkele cijfers, om de meerwaarde te illustreren? Na 10 speeldagen werden meer dan de helft van de wedstrijden beslecht in een marge van drie doelpunten verschil of minder, en 80 procent in een marge van 5 doelpunten of minder. Slechts één wedstrijd kende een verschil van meer dan 10 doelpunten. Iedere ploeg heeft momenteel één speler in de top-8 van de topschutters, die aangevoerd wordt door Jeffrey Jacobs van KV Sasja. Naar de eerste niet-Belg of Nederlander is het overigens al zoeken tot buiten de top-25. Goed nieuws voor de respectievelijke nationale ploegen? Dat zal blijken bij de interlands eind april en half juni, als de Red Wolves het opnemen tegen Cyprus en Griekenland.

Xenia Smits schopte het in December in ieder geval tot op het EK handbal, zij het met een Duitse pas en in het shirt van de Mannschaft. In ieder geval een topprestatie!

Sasja-voorzitter Dirk Dielen:

Bruggen bouwen met Antwerpse topclubs

Na ruim 20 jaar hield Paul De Loose het voor bekeken als voorzitter van KV Sasja. Een donderslag bij heldere hemel was diens afscheid niet. De Hobokenaar had al langer te kennen geven meer tijd te willen vrijmaken voor zijn familie. 'Maar ik blijf supporter, ik blijf de club volgen en als ze mij nodig hebben ben ik ter beschikking,' aldus Paul De Loose. Zijn opvolger heet Dirk Dielen, een Antwerpse advocaat en oud-speler van Sasja. Iemand die het huis kent. En vooral: iemand met ambitieuze plannen.

4

'Eigenlijk ben ik al sinds lang de juridische raadsman van Sasja. Ik heb in de afgelopen jaren diverse problemen helpen oplossen die inherent zijn aan het managen van een grote club. Ik heb ook de ontwikkeling van de club van nabij gevolgd. Sasja is sterk geëvolueerd de laatste jaren, de club heeft stappen richting professionele structuur gezet. Ik heb uiteraard ook de vele successen van Sasja beleefd. Kortom, ik was altijd nauw betrokken bij het reilen en zeilen van de club. En inderdaad, Paul De Loose had al langer te kennen gegeven dat hij aan een opvolger dacht. Samen met enkele andere bestuursleden heeft hij me gevraagd om voorzitter te worden. Ik ben daarbij niet over één nacht ijs gegaan, ik heb ruim bedenktijd gevraagd. Er zijn zelfs enkele jaren overheen gegaan. Maar uiteindelijk heb ik in september toegehaakt, onder meer op aandringen van Alex Jacobs,' motiveert Dirk Dielen zijn voorzitterschap. 'Mijn motivatie? Uiteraard heeft mijn clubliefde meegeespeeld. Ik ben een jeugdpro-

duct pur sang van deze club. De jeugdreksen doorlopen bij Kindervreugd, daarna scholieren en junioren bij Sasja, in de uitgebreide kern van de eerste ploeg opgenomen en gespeeld. Helaas studeerde ik toen aan de VUB en kon ik almaar minder trainen. Vandaar dat mijn handbalcarrière op on hold werd gezet. Maar ik heb nog wel enkele jaren recreatief gehandbald, met jongens als Marc De Bruyn, Luc Schaers, de broers Dirk en Bruno Deckers, stuk voor stuk goede spelers die aan uitbollen dachten.'

BENE-League

'Kijk, een belangrijk argument om mij dit seizoen over de meet te trekken is de BENE-League. Mijns inziens een belangrijke stap in de schaalvergroting van onze sport. Deze topcompetitie is de eerste echte doorbraak, een licht versie van professionalisering, en absoluut nodig om handbal op een hoger niveau te tillen. De beste vier van België en Nederland constant op hoog niveau tegen elkaar, iedere week opnieuw, aan zo'n topcompetitie hadden we echt nood. In andere landen is die noodzaak niet aan de orde. De Bundesliga, de Primera Division, de Ligue 1, de Scandinavische landen, ... dat is de absolute top. Die hebben de Champions League als uitdaging. Maar wij, lage landen bij de zee, wij moeten buiten onze grenzen treden om het competitieniveau te verbeteren. Dus die BENE-League is een grote sprong voorwaarts. Ik verwacht dat in de toekomst ook andere sporten ons voorbeeld zullen volgen.'

Toch beseft de Sasja-voorzitter dat de BENE-League voorlopig nog in een groeiproces verkeert. De publieke belangstelling kan beter. En vooral de media-aandacht staat op een laag pitje.

'Moet groeien hé...,' mijmert Dirk Dielen. 'Eén zaak staat als een paal boven water: de

BENE-League: KV Sasja - OCI Lions met de Nederlander Toby Trouw

acht ploegen spelen constant op niveau, presteren iedere week zoals nooit tevoren. Er is geen enkel zwak broertje, elke wedstrijd wordt op het scherp van de snee betwist, iedereen kan van iedereen winnen, of verliezen, het is een heuse topcompetitie. Een onwaarschijnlijk meerwaarde voor het handbal, zeker als we in de toekomst wellicht tot een Benelux-league kunnen uitgroeien. Van kleine handballanden kun je niet veel meer verwachten, van de Champions League kunnen we enkel dromen... Wat de publieke belangstelling, en bij uitbreiding de mediabelangstelling betreft, pleit ik voor geduld. Ik herhaal, dat moet groeien. Ploegen die presteren, die constant spektakel leveren, trekken automatisch toeschouwers aan. Dat is een kwestie van reclame. We hebben dat jaren geleden gekend met de tennismeisjes Kim en Justine, we maken het nu mee met het hockey. Het is gewoon een natuurlijk proces.'

Beleidsvisie

Als Dirk Dielen poneert dat hij bedenktijd vroeg vooraleer het voorzitterschap te aanvaarden, dan heeft hij -als goede advocaat- ongetwijfeld nagedacht over een eventuele beleidsverklaring.

'In mijn eerste gesprek met Alex Jacobs werd mij op het hart gedrukt: Sasja wil en moet prijzen pakken. Dat is ook altijd de ambitie van de club geweest, en dat wil ik als voorzit-

ter zeker zo houden. Het zit niet in de genen van de club een meeloper te zijn, nee, het zit in de genen van Sasja om te presteren. Een brandende ambitie om de top te spelen. Soms zorgt die ambitie voor moeilijkheden, soms moet je spelers laten gaan die niet aan de hoge criteria voldoen, soms moet je afscheid nemen van jongens die de intensieve trainingsarbeid niet meer kunnen opbrengen. Dat is jammer, maar wel inherent aan topsport. Neem nu Olse Merksem. Een zeer goede ploeg, een sterke eersteklasser, maar wel dankzij oudgedienden van Sasja. Dat zegt toch enorm veel over de kwaliteit die de club levert, over de uitzwerming van talent, over de expertise van de technische staf. Het is mijn bedoeling als voorzitter om primo, die brandende ambitie van de club laaiende te houden, en secundo, om die vele talenten die uitgezwermd zijn opnieuw bij de clubwerking te betrekken.

Bovendien, en dat brengt me bij een derde beleidspunt, mag je niet vergeten dat als in een sport zowel de mannen als de vrouwen op een hoog niveau presteren, er een familiale dynamiek ontstaat. In die optiek ben ik als voorzitter erg gesteld op het opnieuw verenigen van Sasja heren én dames. We moeten als club terug naar de origine, mannen en vrouwen onder één vlag, vanaf de jeugd tot de topteams. Opnieuw één grote handbalfamilie worden, daar wil ik me voor engageren...'

Uitdagingen

Dat handbal voor enorme uitdagingen staat is ook Dirk Dielen niet ontgaan. Professionalisering, tophandbal, de nationale ploeg, de concurrentie met andere sporten. Niet mis als opdracht voor een kersverse voorzitter ...

'Absoluut. Er zijn diverse uitdagingen die ons te wachten staan. Vooral de concurrentie met andere sporten is een heet hangijzer. Neem nu hockey. Dankzij de resultaten van de nationale ploegen mannen én vrouwen is deze sport aan een onwaarschijnlijke expansie toe. Wel, laat ons hockey als voorbeeld nemen. Het moet toch mogelijk zijn om met een sterke structuur, met competente trainers, met een goed uitgebalanceerd stappenplan en met de nodige financiële ondersteuning handbal de status te geven die onze sport verdient. Helaas raken we dan nogal gauw een zeer delicaat pijnpunt aan, met name de centen. Zonder serieuze investering raken we nergens, noch met onze clubs, noch met de nationale ploeg. Als we onze sport willen professionaliseren zijn bijkomende middelen noodzakelijk. Ofwel van sponsoring, ofwel van de overheid...

6

Ach, we botsen constant op die moeilijk te nemen klip van het geld. Ik heb nog geen enkel signaal ontvangen dat op korte of langere termijn serieus in handbal geïnvesteerd zal worden. Een belangrijke stap in de goede richting is het initiatief van de Stad Antwerpen om een aantal topclubs te verenigen, het zogenaamde United-verhaal. Van elke zandsport -basketbal, zaalvoetbal, volleybal, handbal- de topclubs samenbrengen om gemeenschappelijke belangen te behartigen. Dat United-verhaal wil ik zeker opvolgen en helpen uitbouwen. Dit samenwerkingsverband moet sterker worden, er moet een synergie ontstaan tussen de diverse clubs. Neem nu Barcelona, daar is het een succes. Waarom zou dat in Antwerpen niet kunnen? Maar geef me nog wat tijd ...'

Topsportfonds

Dat KV Sasja al vele jaren overheidssteun geniet van de Stad Antwerpen via het Topsportfonds, is genoegzaam bekend. Dat dit voor iedere club een welkome steun is, en door vele andere verenigingen wordt benijd, is al even evident.

'Dat klopt, maar het gaat niet enkel over middelen, over subsidies. Het gaat ook over beleid as such. Het feit dat de beleidsmakers van onze stad topsport steunen en zich niet enkel

focussen op één sport, maar op alle topclubs, geeft een enorme meerwaarde aan de sportbeoefening. Op termijn betekent dat een gezonde investering, letterlijk... Dus qua overheidssteun zitten we goed. Anderzijds is er het schrijnend gebrek aan sponsoring vanuit het bedrijfsleven. Ik weet wel, dat is een oud pijnpunt, maar het blijft een raadsel waarom niet meer bedrijven in onze metropool de topsportclubs steunen. We hebben een wereldhaven, we hebben een welvarende industrie, we hebben bloeiende bedrijven en firma's, maar er komt maar geen gemeenschappelijk fonds zoals bijvoorbeeld in Frankrijk waar grote bedrijven verplicht worden te investeren in de topclubs van hun stad. Maar dat is een probleem dat we wellicht in dialoog met VOKA (Kamer van Koophandel en Nijverheid, red.) en de economische wereld van Antwerpen moeten oplossen. Helaas sleuren we met het Antwerpse voetbal een uitermate kwalijke reputatie mee. Twee clubs die elkaar voortdurend in de haren zitten, het is geen goede entree om bij het bedrijfsleven aan te kloppen voor centen. Ik hoop alleszins dat we met de zandsporten wél in een voorbeeldige samenwerking zullen slagen... Geef mij wat tijd, ik ga me daar de volgende maanden over bezinnen...'

Ploeg van 't Stad

'Of Sasja de ploeg van 't stad blijft? Dat is nooit anders geweest, wij zijn al jaren vaandeldrager en boegbeeld van het Antwerpse handbal. Wie zal daar verandering in brengen? Ik wens de concurrentie alvast succes toe ...

Kijk, onze prioritaire ambitie is de BENE-League. Daarin blijven functioneren is hoofdzaak. Akkoord, Sasja is niet goed gestart, we zijn traag uit de startblokken gekomen. Maar geef die ploeg nog wat tijd. Het is een jonge, zeer talentrijke groep, die nog moet groeien. En groeipijnen kost punten, dat is de wet van de sport. Sasja heeft een schitterende coach. Alex Jacobs is een monument, heeft een geweldige vista op topsport en kan jonge talenten op onnavolgbare wijze beter maken. Tot nog toe was het altijd net niet in de BENE-League, maar dat is leergeld. Geen paniek, het komt wel goed ...

Of ik nog een boodschap heb? Ja hoor... Ik wens de handbalsport alle succes toe en ik wil vooral mijn voorganger Paul De Loose bedanken voor zijn jarenlange inzet. Hij heeft enorm werk verricht in niet altijd leuke omstandigheden.'

Cois Van Aelst

BENE-League: KV Sasja - Targos Bevo. Jeffry Jacobs, de topschutter van de competitie

HC Boutersem Tigers gaat voluit voor de mini-ladies

Dat het momenteel moeizaam gaat in het dameshandbal, moeten we niemand meer uitleggen. Vele clubs spelen op jonge leeftijd met gemengde ploegen, maar hebben het moeilijk om voldoende meisjes aan te trekken om door te groeien naar een volwaardige M16- of M19-ploeg. Via het mini-ladies project, tracht de VHV zoveel mogelijk clubs te laten focussen op de werving van jonge meisjes van de zelfde geboortejaren om zo niet alleen volwaardige M10-ploegen te bekomen, maar ook een volwaardige competitie. Frank Marteleur, trainer van satellietploeg van HC Boutersem Tigers (moederclub HC Leuven Tigers) gelooft in het project en zet zich mee in om het dameshandbal terug op de rails te krijgen.

Dag Frank, met je meisjesploeg in Boutersem ben je niet aan je proefstuk toe. Je bent al vele jaren actief in de handbalwereld, kan je hier iets meer over vertellen?

Frank: Mijn passie voor handbal is ontstaan toen ik 17 jaar was. Op school had ik al eens kennis gemaakt met de sport en toen een vriend me vroeg of ik geen zin had om mee te gaan trainen in Hasselt, was ik vertrokken. Buiten handbal spelen op zich, heb ik ook reeds verschillende ploegen getraind. Als pas afgestudeerde ben ik begonnen met de dames van Alken, daarna heb ik een recreatieve ploeg in Zonhoven getraind en via mijn dochters ben ik vervolgens als jeugdtrainer in Hasselt beland. Na een verhuis naar Tielt-Winge, zocht

ik iets om mijn sociale contacten in deze omgeving uit te bouwen, en heb ik me in Leuven aangeboden om training te geven. Aangezien het damesteam van Leuven net dat jaar (2013) noodgedwongen forfait moest geven, hebben we besloten om terug aan de basis te starten en heb ik geholpen met de opstart van enkele satellietploegen. Zo ben ik uiteindelijk in Boutersem beland, waar ik na 1 seizoen nu heb besloten om enkel met een meisjesteam verder te gaan.

Waarom enkel meisjes?

Frank: Na de eerste initiaties en een promotietornooi voor scholen waren de meisjes op training in de meerderheid en ook op het veld

stonden ze goed hun mannetje. Ik kreeg echter wel reeds door, dat we om de meisjes te blijven stimuleren, de groep beter zouden opsplitsen. De meisjes waren echter een hecht vriendinnengroepje en de overgebleven jongens liepen een beetje verloren. Daarom hebben we gekozen om ons te focussen op één doelgroep, enkel meisjes. We hebben hierna ook gemerkt dat de meisjes makkelijker in omgang waren wanneer er geen jongens bij waren, het zal wel met de leeftijd (U12) te maken hebben zeker... Fysiek zijn de kinderen op deze leeftijd nog wel zeer gelijkend, maar qua sociale omgang is er toch een verschil tussen de jongens en de meisjes. De meisjes vormen sneller een hechtere groep wanneer ze afzonderlijk trainen en het zijn net deze vriendschappen die hen stimuleren om te blijven komen.

Pak je de promotie anders aan, nu je je alleen op meisjes focust?

Frank: Bij het begin van het nieuwe seizoen, zagen we dat een nieuwe gerichte promotie nodig was omdat er na de vakantie wat kinderen waren afgehaakt. We hebben gekozen om opnieuw een scholentornooi te organiseren. Maar je kan tegen een gemengde school niet zeggen dat je alleen de meisjes wilt benaderen, dus organiseerden we een gemengd tornooi, met jongens en meisjesploegen. Om het tornooi te promoten zijn we verschillende keren in de school reclame gaan maken en hebben we de kinderen geholpen met het vormen van ploegjes. Hierdoor kregen we ongeveer 90 kinderen bij elkaar op ons promotietornooi. Iets minder dan de helft hiervan waren meisjes. Deze meisjes en hun ouders hebben we dan ook per ploeg persoonlijk aangesproken. We hebben specifiek gevraagd of ze geen zin hadden om, met het ploegje waarmee ze het tornooi hadden gespeeld, naar een training te komen. We geloven dat meisjes in een teamsport voor mee komen dan de sport alleen. Op elk moment dat ze niet

aan het handballen zijn, zijn ze wel samen aan het giechelen of spelen. Ook extra-sportieve activiteiten kunnen helpen bij het vormen van een hechte groep.

Heb je nog tips voor andere clubs die zich willen focussen op meisjeshandbal?

Frank: Voor je ergens een meisjesteam opricht, is het zeer nuttig dat je de omgeving eerst screent: zijn er voldoende scholen om promotie te voeren voor enkel meisjes? Wie zijn de andere aanbieders van sport voor meisjes? Is er voldoende beschikbaarheid over de sporthal om apart te trainen? Deze screening is nog belangrijker als je een meisjesteam wil oprichten dan wanneer je promotie voert voor een gemengde ploeg. Je kan er namelijk niet om heen, dat je slechts 50% van de kinderen op een school kan bereiken.

Soms kan het ook nuttig zijn om de leeftijdsgroep bij de opstart iets groter te maken. Zo hebben wij er voor gekozen om de meisjes van het 4e tot en met het 6e leerjaar samen te voegen. Ze verschillen dan wel redelijk veel qua leeftijd, maar je ziet al snel dat de oudsten de jongeren onder hun hoede nemen. Maar het voordeel is dat de groep groter wordt en dit was bij ons een belangrijke stimulerende factor voor de meisjes. Wij hebben daarbij ook specifiek gekozen voor meisjes vanaf het 4e leerjaar, omdat vanaf deze leeftijd de meisjes iets meer in groepjes samen komen. Kinderen jonger dan 10 jaar zijn meer op zichzelf, en hierbij zal het moeilijker zijn om een hechte groep te vormen. Verder raden we het iedereen aan om een focusgroep voor meisjes op te richten. Want voor de reeds bestaande meisjesploegen is het zeer leuk om tegen ploegen te spelen met uitsluitend meisjes. De Kids-day in Gent was voor onze meisjes een leuke ervaring. Hier zagen ze dat ze niet alleen zijn, dat er nog andere ploegen zijn met enkel meisjes. Hierdoor konden ze zich eens echt meten met kinderen van hun leeftijd. Als je even in het verleden kijkt, zie je zelf ook wel dat het mogelijk is om met enkel meisjes, mooie dingen te bereiken. Kijk dan maar naar clubs zoals DHC Meeuwen, DHC Overpelt of DHC Waasmunster, die enkel met meisjesploegen een volwaardige club uitbouwen.

Katrien De Backer

Meer info over HC Boutersem Tigers
hcleuven@gmail.com
of www.hcleuven.webs.com

Bart Danhieux en Wim Vos: Coherent beleid is de eerste opdracht

Une nouvelle génération est arrivée... Zowat een jaar geleden werd een nieuwe generatie dertigers lid van de Raad van Bestuur (RvB) van de Vlaamse Handbalvereniging (VHV). Anja Van Goethem, Tom Smeets, Wim Vos en Bart Danhieux zijn de nieuwe namen die intussen stilaan geïntegreerd zijn in ons beleidsorgaan. Uiteraard met knap wat plannen, met een visie, kortom, met een missie voor de handbalsport. Twee van hen kregen we aan de praat tijdens een gelukkige ontmoeting.

Bart Danhieux (34) speelde handbal bij DB Gent van zijn 12 tot 25 jaar, moest noodgedwongen stoppen door een zware knieblesure, werd daarna trainer en jeugdcoördinator, en deed het de laatste jaren in slow motion bij zijn club omwille van professionele druk. 'Maar ik wilde me toch nog engageren binnen de handbalwereld en een opdracht als beheerder paste perfect in mijn drukke agenda,' aldus de Gentenaar.

Wim Vos (33) is afkomstig van Tongeren, doorliep bij United alle jeugdreeksen en bleef tot zijn 22ste actief in het eerste team. Dan de kruisbanden van de knie gescheurd, na lange revalidatie nog een jaar bij Flémalle gespeeld, trainer van de universitaire ploeg van Delft -hij studeerde in Nederland- en intussen ook al tien jaar nationaal scheidsrechter. 'Het bijzondere aan mij is dat ik gedurende vele jaren aangesloten was bij de Ligue Francophone en pas twee jaar geleden opnieuw verhuisd ben naar Vlaanderen. Samen met Gerrit Vertommen heb ik in Heist-op-den-Berg een nieuwe club opgericht. Ik ben ook nauw betrokken bij de nationale ploeg via de Club.100. Inderdaad, ik ben een Limburger die via Wallonië is uitgeweken naar Vlaanderen,' lacht Wim Vos.

Motivatie

Twee jonge leeuwen die hun entree maken in het bondsbestuur: zo'n stap in het onbekende gaat ongetwijfeld gepaard met een bijzondere missie ...

Bart Danhieux: 'Wat mij betreft speelde de leeftijd hoegenaamd geen rol. Mijn motivatie was zeker niet: het wordt tijd dat die heerraad wat verjongt. Uiteraard halen wij de gemiddelde leeftijd van de beheerders gevoelig omlaag, maar dat is echt niet relevant. Interessanter is dat wij als zogenaamde nieuwe ge-

neratie een andere visie aanreiken qua beleid. Wij hebben immers onze eigen geschiedenis binnen het handbal. Dus, waarom heb ik die stap gezet? Wel, een eerste reden heb ik al verklapt. Mijn werk liet nog maar weinig ruimte voor mijn club. De RvB kan ik veel beter inpassen in mijn agenda. Mijn grootste motivatie was echter het wegvallen van de topsportsubsidies van de Vlaamse Gemeenschap. Ik vind dat we na zo'n uppercut de armen niet mogen laten zakken en verder moeten werken op de ingeslagen weg. We waren de laatste jaren goed bezig met onze sport. We moeten enkel nog finetunen wat in gang werd gezet, en daar wil ik aan meehelpen. Proberen van accenten te leggen waardoor de handbalsport groter en beter wordt.'

Wim Vos: 'Mijn motivatie is gedeeltelijk identiek aan die van Bart, maar vanuit een andere achtergrond. Omdat ik lange tijd aangesloten was bij de LFH begrijp ik beter de verhoudingen met Wallonië. Bovendien ben ik sinds een tweetal jaren betrokken bij de werking van de nationale ploeg en merk ik dat daar een nieuwe dynamiek groeit. Met de Waalse clubs is meer wederzijds begrip gegroeid, er is een betere verstandhouding ontstaan. Toen zich de kans voordeed om lid te worden van de RvB heb ik die dan ook met beide handen gegrepen. Uitgerekend omwille van die nieuwe wind vanuit het zuiden van het land. Ik wil helpen dat negatieve verleden dat beide liga's omfloerst weg te werken. Zeker nu iedereen zich na het wegvallen van de overheidssubsidies bewust is van een zekere crisissfeer. Het wordt er voor de clubs niet makkelijker op, noch in Vlaanderen noch in Wallonië. Daarom is verzoening en samenwerking een eerste voorwaarde om een accuraat beleid te voeren.'

Taakafspraken en prioriteiten

Jullie hebben ongetwijfeld een specifieke opdracht aanvaard binnen die RvB ?

Bart Danhieux: 'Vooraleer daarop te antwoorden, eerst dit. Ik zie de evolutie, de vooruitgang van de handbalsport ook zeker op nationaal, eerder dan op Vlaams vlak. We komen nog altijd naar buiten als België, met een nationale ploeg.

Mijn rol in de RvB? Kijk, ik ben aan mijn tweede jaar als beheerder toe en heb aanvankelijk zowat de kat uit de boom gekeken. Proberen aan te voelen hoe de verhoudingen liggen, wat de inbreng is van de andere beheerders, hoe we tot een efficiënte samenwerking kunnen komen, snap je? Ik zie een grote uitdaging in het verzoenen van clubs die de professionele toer op willen, zoals de vier Belgische clubs in de BENE-League, en het leeuwendeel van de overige clubs. Clubs die meer in de breedte werken, die eerder ledenwerving prioritair stellen en proberen jeugd op te leiden, Die twee visies moeten we nauwer bij elkaar brengen. Misschien moeten we die zogenaamd kleinere clubs ook een professionele structuur aanreiken, en de al meer professionele clubs ervan overtuigen intensief aan jeugdwerking te doen. Het is niet alleen Vlamingen en Walen verzoenen, maar ook de topclubs met de eerder recreatieve.'

Wim Vos: 'Volledig akkoord. Maar ik heb tot nog toe geobserveerd wat de spanningslijnen zijn binnen de RvB. Want die zijn er zeker, en ook daar is verzoening een sleutelwoord. Een

belangrijke opdracht van de nieuwe generatie is van de RvB opnieuw te stimuleren tot het effectief voeren van beleid. Opnieuw doelgerichte beleidskeuzes maken en die ook realiseren in het veld...

Bovendien gelden een aantal specifieke taakafspraken binnen de RvB. Zo kan ik door mijn achtergrond als arbiter ook een grotere inbreng hebben als het over scheidsrechterszaken gaat. Mijn belangrijkste aandachtspunten zijn de nationale ploeg en dé arbitrage. Het is overigens belangrijk in die RvB vogels van diverse pluimage te hebben. Iedereen kan vanuit zijn eigen achtergrond een bijdrage leveren. Ervaring is daarbij het sleutelwoord.

Het is niet altijd duidelijk welke keuzes gemaakt moeten worden. En dat is nu juist wat een RvB moet doen: keuzes maken, beslissingen nemen, beleid voeren dus ...

Nee, het zeker niet zo dat wij als nieuwe generatie in onze bewegingsvrijheid beperkt, of gedirigeerd worden. Iedereen in de RvB wordt gerespecteerd. Ook de jonge leeuwen.'

Bart Danhieux: 'Absoluut. Ieder lid van de RvB kreeg een aantal prioriteiten aangereikt waarvoor hij of zij zich moet engageren. Daarbij wordt rekening gehouden met de achtergrond en de interesse van die bepaalde persoon. Wim zit in de Club.100 en Team.100, de omkadering van de nationale ploeg. Ik zit onder meer in de licentiecommissie, ik volg ook de jeugdcommissie met een aantal andere sterkhouders binnen de RvB , maar ik houd me

Wim Vos op de Kids Day

ook bezig met opleiding omdat ik als A-trainer daarin ervaring heb...

Maar ik treedt Wim bij, essentieel is dat we dringend meer beleid moeten voeren. Mijns inziens wordt op de vergaderingen te lang en te veel aandacht besteed aan praktische zaken, reglementering, werking VHV-secretariaat, en zo meer. Dat is interessant, maar niet fundamenteel. We moeten krijtlijnen uitzetten, bepalen welke richting de VHV de volgende jaren wil inslaan. En dat gebrek aan beleid zorgt soms voor spanningen binnen de RvB.'

Eerste ervaringen

Bart Danhieux: 'Soms krijg ik de indruk dat sommige mensen nog te veel aan hun eigen vereniging denken. Eigenbelang moet je als bestuurder sowieso opzij zetten. Je moet afstand doen van het clubbelang, want je zit daar voor het algemeen welzijn. In dat verband heb ik enorm veel respect voor Luc Tack, die voorzitter is van een topclub, maar als VHV-voorzitter altijd zijn neutrale pet opzet.'

Wim Vos: 'Het zeker niet zo dat één of twee mensen de beslissingen nemen en de rest erbij zit als figurant. Iedereen kan zijn stempel drukken, naar elke stem wordt geluisterd en beslissingen worden genomen in consensus. Maar ik herhaal: ik had veel meer écht beleid verwacht van de RvB. En wat mij stoort is een bepaalde perceptie als zouden onze Waalse vrienden een groep dissidenten zijn, een oppositie die de Vlamingen constant tegenwerkt. Dat is niet zo, ook vanuit de LFH bestaat er een uitdrukkelijk

ke wil om ons handbal op een hoger niveau te brengen. Die misvatting uit de wereld helpen is essentieel om vooruitgang te boeken. Regelmatig contact en overleg tussen alle Vlaamse en alle Waalse beheerders, niet uitsluitend die vaste contacten binnen het PUC tussen beide voorzitters, secretarissen-generaal en enkele leden. Nu lijkt het een ver-van-mijn-bed-show. En het moet een goed-nieuws-show worden... Je moet het debat voelen, nu voel je soms enkel ergernis. De informatie-uitwisseling moet ook beter, we weten te weinig met wat we specifiek bezig zijn. Sinds de komst van de nieuwe LFH-voorzitter, Jean-Luc Dessart, waait er gelukkig een nieuwe wind. Er kwam eindelijk een dialoog op gang en die uitgestoken hand moeten we zeker grijpen...'

Bart Danhieux: 'Je kunt geen algemeen beleid voeren enkel en alleen vanuit Vlaanderen. Je kunt nooit tot een serieuze competitie komen zonder overleg tussen beide gemeenschappen. Dus als we willen investeren in de toekomst van de handbalsport zal zulks in gemeenschappelijk overleg moeten gebeuren. Zonder samenwerking lukt het nooit. Inderdaad, het is ooit anders geweest, maar dat tijdperk is voorbij. En dat is wellicht de meerwaarde van die nieuwe generatie: wij hebben ooit over dat gebrek aan samenwerking gehoord, maar we waren er nooit bewust bij betrokken...'

Uitdagingen

Het is zo helder als pompwater: handbal staat voor enkele essentiële uitdagingen die

de toekomst van onze sport gestalte kunnen geven. Professionalisering, de nationale ploeg, een topcompetitie, schaalvergroting, opleiding en jeugdwerking, sponsoring en subsidiëring,... Je krijgt er een punthoofd van. Is de RvB klaar om die uitdagingen het hoofd te bieden?

Bart Danhieux: 'Kijk, een beperkt aantal clubs heeft voor geleidelijke professionalisering gekozen. Die clubs mogen we zeker niet afremmen. Andere clubs kiezen resoluut voor breedtesport. Die twee visies met elkaar verzoenen is niet mis als opdracht. Een echte topclub is voor mij een club die zowel hoge toppen scheert met de eerste ploeg als aan doorgedreven jeugdwerking doet. En de opleiding van scheidsrechters niet verwaarloost.'

Wim Vos: 'Ik betwijfel of dat in één en dezelfde club moet gebeuren. Neem het voorbeeld van Frankrijk, waar regionale clubs aan opleiding doen in functie van een topclub. Momenteel zijn er bij ons te veel clubs die teren op het werk van andere, zeker qua opleiding. Clubs die veel afgeven en weinig terugkrijgen. Er moet een gezonde wisselwerking groeien: we sturen de beste spelers naar de topclub, wij krijgen spelers terug die een stap willen terugzetten.'

Wim Vos: 'De nationale ploeg staat ook voor een uitdaging, inderdaad. Maar welke kant wil men uit met de Red Wolves? De LFH houdt de boot af, toont voorlopig niet erg veel belangstelling. De VHV wil wel, maar heeft te weinig budget. De nationale ploeg blijft momenteel overeind bij de gratie van een soort extern orgaan, Club 100... Goedbedoeld, maar... op termijn moeten de beslissingsprocessen en de verantwoordelijkheden wel duidelijk blijven. Dus ook voor de nationale selectie is er nood aan visie, en aan verzoening. We hebben een talentrijke generatie, de resultaten zijn niet slecht, het is een goeie groep, we hebben een competente bondscoach. Het klimaat is gunstig, maar

de continuïteit is onzeker. Bovendien moet er dringend werk worden gemaakt van een nationale damesploeg.'

Bart Danhieux: 'De nationale ploeg is hét uithangbord van je sport. De voorbeelden zijn legio, neem maar al hockey en volleybal. Maar die federaties hebben durven investeren. Een ander belangrijk aspect van vooruitgang is marketing en media. Daarrond valt nog bergen werk te doen...'

Tot slot: gepeild naar de zwakke en sterke punten van het beleid van de VHV reageren de 'jonge leeuwen' gevat...

Wim Vos: 'We moeten binnen de RvB meer afstand durven nemen van de waan van het voorbije weekend en ons meer concentreren op het effectief in de praktijk brengen van wel-doordachte beleidskeuzes. Deze RvB heeft genoeg kwaliteit in huis om zich uitsluitend met beleid bezig te kunnen houden. Dat is alvast positief. Maar we moeten resoluut opnieuw kiezen voor beleid en de clubs een kader bieden waarbinnen gewerkt moet worden.'

Bart Danhieux: 'Dat klopt, écht beleid raakt soms ondergesneeuwd. We moeten maar wat meer verantwoordelijkheid geven aan de mensen die dagdagelijks bezig zijn met de werking van de VHV, met name het secretariaat. Nu verliezen we in de RvB nog te veel tijd met discussies over administratieve zaken. Dit is ook een enorme uitdaging hoor, reglementering en administratie kunnen ook boeiend zijn, en zijn een middel, maar geen doel op zich. Het is geen corebusiness voor de RvB. Wél een kern-taak is bepalen hoe we de toekomst zien, hoe handbal moet evolueren... En of dat nu dankzij de nieuwe generatie beter zal zijn laat ik in het midden. Wij zijn niet zaligmakend. Dat beleid moet vooral in overleg gebeuren met de mensen die al langer in de RvB zetelen en meer ervaring hebben.'

Cois Van Aelst

Algemene vergadering op vrijdag 20 maart 2015

Er worden op de Statutaire Algemene Vergadering van 20 maart 6 bestuursmandaten begeben, voor een termijn van 4 jaar. De Raad van Bestuur van de VHV vergadert doorgaans op de eerste maandag van de maand. Wie interesse heeft in een bestuursfunctie kan zijn/haar kandidatuur stellen, ten laatste tot 18 februari. Wie zich graag eerst nog wat beter informeert kan terecht bij de huidige leden van de RvB, of bij David Van Dorpe, de Secretaris Generaal van de VHV. Contactgegevens van al deze mensen kan U vinden op de VHV website. www.handbal.be

Kids Day in Gent: een dag vol handbalplezier

Enthousiaste handballertjes, trotse ouders en gemotiveerde trainers zakten op 9 november af naar sporthal Hekers in Gent voor de jaarlijkse Kids Day van de Vlaamse Handbalvereniging. Maar liefst 43 ploegjes, goed voor zo'n 250 spelers, namen het tegen elkaar op tijdens wedstrijdes mini-handbal. Het was een geslaagde jeugdontmoetingsdag, die een dikke tien krijgt voor sfeer en gezelligheid.

U10: Arena Hechtel tegen Dendermonde

Sinds het begin van het millennium organiseert de VHV elk jaar, in samenwerking met een club, een jeugdontmoetingsdag voor de jongste leeftijdscategorieën. Dit jaar was het de beurt aan Don Bosco Gent om, samen met de federatie, handballertjes uit alle hoeken van Vlaanderen een sportieve topdag te bezorgen.

Mini-handbal

Om half tien is het al heel druk in de sporthal in Gent. Binnen een halfuurtje beginnen immers de eerste wedstrijden voor de U8 en de U10. Toeschouwers bewonderen de prachtige nieuwe handbalzaal. Ouders drinken nog snel een koffie in de cafetaria zodat ze goed wakker zijn om straks voor zoon of dochter te supporteren. Jeugdscheidsrechters krijgen een paar

laatste tips van hun begeleider Marc Multael. Coaches checken nog snel op welk terrein hun ploegje zo meteen moet spelen en de laatste veters worden dichtgebonden. Iedereen is klaar voor een dag vol handbal en vooral veel plezier.

'We willen met dit initiatief proberen om ploegen uit de verschillende provincies samen te brengen. Het is een echte ontmoetingsdag. Het is dus niet de bedoeling om een rangschikking op te maken', vertelt organisator Gerrit Vertommen. De jonge deelnemers aan de jeugd-ontmoetingsdag spelen korte wedstrijdes mini-handbal, dat vooral van gewoon handbal verschilt omdat het op een kleiner terrein gespeeld wordt en met minder spelers. 'Er is ook minder contact dan bij gewoon handbal. Zeker bij de allerkleinsten wordt er een offensieve

vorm van handbal gespeeld waarbij ze zich echt kunnen uitleven', vult Vertommen aan.

Ontdekkingstocht

Vanaf het eerste fluitsignaal zit de sfeer er goed in. Mooie doelpunten en knappe redingen resulteren telkens in high fives tussen teamgenootjes en een spontaan applaus vanop de tribunes. De kinderen die nog niet meteen op het plein moeten staan, gaan op ontdekkingstocht op het springkasteel of nemen deel aan de verschillende handbalproeven, waarbij ze onder andere kunnen ontdekken hoe snel ze zijn of hoe goed hun evenwicht is.

'De sfeer op zo'n Kids Day is altijd uitmuntend', vertelt Guido Moeyersoons, coach van Elita Buggenhout. 'Daarnt speelden we tegen een ploeg die maar twee spelers meehad. Wij hebben dan twee spelertjes van ons bij hen laten spelen zodat we vier tegen vier konden handballen. Zo konden alle kinderen meer spelen. Dat is ook waar het vandaag om draait: veel handballen en je daarbij amuseren', gaat Moeyersoons verder. Ook Izegem-trainers Ilse Snauwaert en Simon Horré zijn enthousiast. 'Op de gewone toernooien speel je altijd tegen dezelfde regionale ploegen. Hier spelen teams mee uit heel Vlaanderen en je komt dus tegen andere tegenstanders dan gewoonlijk uit. Dat

is heel leuk', vertellen ze.

Op de jeugdontmoetingsdag zijn niet alleen veel spelers en trainers aanwezig, maar ook een heleboel supporterende ouders. Veronique en Natacha zijn twee handbalmama's van Groot-Bijgaarden die al verschillende jaren meekomen naar de Kids Day. 'Dit jaar volgen de wedstrijden meer op elkaar dan vorig jaar, maar toen was de randanimatie uitgebreider', vertellen de twee dames. 'De kinderen vinden het alleszins zeer leuk en dat is het belangrijkste', besluiten ze. Wie denkt dat mama's en papa's op zo'n Kids Day een hele dag op de tribune zitten, heeft het trouwens fout. Wanneer op het einde van de voormiddag een ploegje geen tegenstander heeft omdat er een ploeg is weggefallen, stappen enkele enthousiaste ouders het veld op om een wedstrijdje tegen hun kroost te spelen. Toch niet zo evident als het lijkt, dat handballen. Zeker niet op hoge hakken.

Snelle schijnbewegingen

Na de wedstrijden van de U8 en de U10 in de voormiddag, is het in de namiddag de beurt aan de U12. Dit jaar is er voor het eerst een aparte poule voorzien voor meisjesploegen in deze leeftijdscategorie. Vijf teams schreven zich in. Voor Janne, speelster bij Boutersem, en haar mama Elvire is het de eerste keer dat ze naar

De U12 ploeg van Evergem Gent

Alle U12's kregen een T-Shirt

16

een Kids Day komen. 'Ik vind het heel leuk dat we hieraan meedoen en dat we zoveel kunnen handballen', vertelt Janne. Haar mama vindt ook de randanimatie heel positief: 'Zo kunnen de kinderen zich tussen de matches door met iets anders bezighouden.'

Zowel de meisjes- als de jongensploegen brengen in de namiddag mooi handbalspel met stevig verdedigwerk, snelle schijnbewegingen en flitsende passes naar teamgenootjes. Trainers sturen hun troepen bij waar nodig en fiere supporters feliciteren de spelers na de leuke wedstrijden. Cas, die bij de U14 van Don Bosco Gent speelt, komt zijn jongere ploegmaats aanmoedigen. 'Ik ben jammer genoeg zelf te oud om mee te spelen, maar ik vind het wel leuk om te komen supporteren', vertelt hij. Zijn vriend Mathijs speelt mee met de U12 van Don Bosco. 'We vinden het goed dat er veel aandacht is voor de kinderen en dat er ook een springkasteel is. De Kids Day is goed georganiseerd en ook de scheidsrechters zijn top. Verder vinden we het leuk dat we in een mooie zaal mogen spelen en dat je hier ook veel kan eten', vertellen Mathijs en Cas.

Voldoening

Organiserende club Don Bosco Gent zelf met maar liefst zes ploegjes deel aan de

Kids Day. De *founding father* van de club, Marc Multael, is dan ook enorm fier. 'De grootste voldoening voor mij is dat Don Bosco een echte jeugdclub is. Ik heb hier vandaag mensen gezien die ooit als 12-jarige bij mij begonnen zijn met handbal en die hier nu zelf rondlopen met hun kroost, dat doet mij iets. Deze Kids Day is dan ook een schitterend initiatief. Als je ziet hoeveel kinderen hier een gezellige dag doorbrengen al handballend, dat is fantastisch. Ik vind het ook positief dat hier zoveel ouders zijn vandaag', vertelt Multael.

De wedstrijden worden afgerond, spelers nemen nog snel een foto met Pim De Panter voor ze onder de douche kruipen en ouders drinken nog een laatste koffie alvorens aan de rit huiswaarts te beginnen. Voor de lichten in sporthal Hekers uitgaan en deze geweldige editie van de Kids Day afgesloten wordt, deelt de organisatie, moe maar voldaan, de laatste t-shirts, tattoo's en diploma's uit. Organisator Gerrit Vertommen blikt tevreden terug. 'Er namen in totaal 43 ploegjes deel. In de voormiddag hadden we 25 ploegen en in de namiddag 18. Dat had misschien nog iets meer mogen zijn, maar ik heb de indruk dat de kinderen zich geamuseerd hebben en dat is het belangrijkste.'

Birthe Van Der Veken

MINI LADIES

Wat houdt het Miniladies project in?

- Focus op M10 categorie: meisjes 3e en 4e leerjaar (2005-2006)
- Op de bestaande toernooien een aparte meisjes poule inrichten, of een volledig meisjestoernooi.
- Ondersteuning door de VHV:
 - Opmaak standaardfolder
 - 5 ballen maat 0
 - 30 handbaltattoo's
- Samenwerking promotieacties in scholen
 - Extra mankracht voorzien
 - Initiaties plannen
 - Ter beschikking stellen van materiaal: doeltjes, hesjes,...
 - VHV T-shirt voor elk nieuw aangesloten meisje (2005-2006)

Wat verwacht de VHV?

- Meld het aantal nieuwe meisjes op de clubtrainingen
- Voorzie in de mate van het mogelijke aparte meisjestrainingen
- Speel met de meisjes mee in de meisjesreeks bij clubtoernooien

Bij wie kan je terecht?

Gerrit Vertommen

0486 90 67 46

gerrit.vertommen@handbal.be

Marijn Peters

0496 69 53 38

marijn.peters@handbal.be

Cyrille Loos-Patrick Hermans: Kwarteeuw ten dienste van de arbitrage

Cyrille Loos en Patrick Hermans zijn een paar apart. Patrick is de praatvaar waar je nauwelijks een speld tussen krijgt. Cyrille eerder de filosoof die diep nadenkt vooraleer hij antwoordt. Beiden echter door de wol geveerde scheidsrechters, gepokt en gemazeld in de arbitrage, zeg maar de oudere garde van de Limburgse refs. Stof genoeg voor een uitgebreid gesprek over hun nakend 'zilveren jubileum', hun ervaringen, hun goede en kwade dagen, kortom hun rijke carrière als 'men in black'. Uiteraard breekt Patrick Hermans het ijs ...

18 'Nee, zelf heb ik nooit gehandbald, wel voetbal en korfbal gespeeld. Ik ben in de arbitrage gerold in 1991 door de familie Kranzen. Mijn dochter speelde bij de jeugd van Initia Hasselt met de vrouw van Michel Kranzen, Mieke Zimmerman, als trainster. Ik ging altijd kijken naar de jeugd, ik was ook supporter van het eerste team, en ik had al eens kritiek op de arbiters. Tot Monique Kranzen me vroeg: jij weet het altijd beter, waarom probeer je het zelf niet als scheidsrechter? En de trein was vertrokken hé. Ik heb acht seizoenen met Luc Strijckers gefloten, daarna elf jaar met Jo Camacho, tot ik in 2008 aan Cyrille werd gekoppeld. Inderdaad, mijn arbiterverhaal is er een van de stroper die boswachter werd ...

Ik ben ook waarnemer op provinciaal niveau, niet nationaal. Want ik vind zolang je zelf actief scheidsrechter blijft kun je geen collega's controleren.'

'Ik was aangesloten bij Peer,' valt Cyrille in, 'we hadden daar veel ploegen in competitie en de behoefte aan scheidsrechters was erg groot. Ik ben dan cursus gaan volgen, niet meteen met de bedoeling ref te worden, maar uiteindelijk ben ik toch gestart met Ludo Cuypers en heb met hem vele jaren samengewerkt. Daarna met Marcel Kums, met Geert Houben, met Philip Hendrix, met Philippe Denis, maar door een samenloop van omstandigheden, blessures en zo meer, moest de ene na de andere stoppen. En nu fluit ik al zeven seizoenen samen met Patrick.'

Alom actief

Het scheidsrechtersduo Loos-Hermans kun je overal in Vlaanderen op het lijf lopen. Met als uitvalsbasis Peer en Hasselt, Limburg dus, lijkt dat niet zo evident...

Patrick: 'Wij fluiten momenteel enkel in

Superliga, Regio en Liga, hoger is niet meer aan ons besteed. Maar er zijn inderdaad serieuze verplaatsingen bij. Van Limburg naar Oost-Vlaanderen is niet niks. Gelukkig heb ik een vrouw die sportminded is en mij steunt in mijn hobby. Maar dat is niet in elk gezin zo...

Eerlijk gezegd, vind ik het leuker om niet uitsluitend in Limburg te fluiten. Want dan zit je te veel rond dezelfde kerktoren. Je kent de ploegen te goed, je kent vele spelers persoonlijk. Dan is het niet meer van: welkom heren scheidsrechters. Maar: hallo Cyrille en Patrick. Dat is geen gezonde uitgangspositie om een wedstrijd te leiden. Sinds vorig seizoen hebben we opnieuw Superligawedstrijden gekregen, en dat is best zo. Cyrille heeft eerste nationaal gefloten, ikzelf ben tot tweede nationaal geraakt, het is mooi geweest. Nu moet men jonge scheidsrechters kans geven en op een hoger niveau brengen. De oudere garde krijgt zowat het overschot van de competitie. Ach, misschien is dat wel normaal, wij berusten er alleszins in...

Cyrille: 'Elke wedstrijd is boeiend voor ons. We leven ook samen naar elke wedstrijd toe. Op weg naar de match, in de auto, hebben we altijd iets te bespreken. Ja hoor, wij bereiden ons voor op elke wedstrijd. Wat weten we over die ploegen? Hoe staan ze gerangschikt? We ervaren ook dat heel wat clubs al eens graag arbiters krijgen van buiten de provincie. Het is duurder voor hen, maar doorgaans ook leerrijker. We hebben in een bepaald seizoen eens zes keer Bocholt gefloten. Dat is niet bevorderlijk voor de neutraliteit, want je kent die spelers door en door, je weet hoe ze reageren, hoe ze je proberen te intimideren. Nee, het moet ook voor ons aangenaam blijven hé ...

Maar we proberen wel altijd door onderling overleg, vanuit een goede verstandhouding

Patrick Hermans en Cyrille Loos

ook wel, een wedstrijd te leiden. Wij evalueren achteraf in de auto ook altijd onze eigen prestatie. Een minimum aan voorkennis over beide tegenstanders is nuttig en noodzakelijk. We beginnen elke wedstrijd van nul. We hebben enkele vaste onderlinge afspraken. We zullen nooit deze of gene speler viseren omdat die een kwalijke reputatie heeft. We zoeken ook nooit de confrontatie. Als het even warm dreigt te worden, of als een speler of coach voortdurend loopt te mekkeren op de arbitrage, dan verstaan we mekaar blindelings. Even van positie wisselen, zelfs even de match stilleggen en vragen om te vegen, een bescheiden gebaar naar de speler of coach toe, het helpt allemaal om de lont uit het kruitvat te halen. En vooraf: er moet wederzijds respect zijn. Wij samen, dat is louter fluiten op ervaring.'

Onthaal

Patrick: 'Wat ik als een jammerlijk gemis ervaar is de afschaffing van de tweede ploegen, de zogenaamde reserven die voor of na de eerste ploegen speelden. Voor ons scheids, zeker voor beginnende arbiters, was dat een leerrijke ervaring. Want dan kon je voor of na veel leren van topkoppels, zoals Xhonneux-Convents. Wij bleven achteraf ook met die collega's napraten, overleggen, we konden heel wat van hen opste-

ken. Nu kan dat niet meer, jammer. Het onderling contact tussen de scheidsrechters is ook veel minder dan vroeger, is eigenlijk volkomen verloren gegaan. Enkel in het PSC Limburg heb je nog wat contact, of als waarnemer. Maar het moet en kan beter...'

Cyrille: 'Het onthaal door de clubs? Ach, dat laat veel te wensen over tegenwoordig. De tijd dat je echt werd verwelkomd door een clubafgevaardigde, een kop koffie kreeg voor de match, de sleutels van de kleedkamer je werden gebracht, je voor en na de match begeleid werd en achteraf nog een drankje en een broodje kreeg aangeboden, dat is verleden tijd hoor. Er zijn nog clubs die hun best doen om de scheids te onthalen, maar al langer hoe minder.

Eerlijk gezegd: ik verneem van de elitescheidsrechters dat het bij de topclubs ook niet meer is zoals weleer. Ik heb nog geweten dat we in Neerpelt, na de wedstrijd, samen met een bestuurslid uit eten gingen. Dat hoeft nu ook niet, maar een broodje achteraf is toch leuk als appreciatie. Het is inderdaad een vorm van respect. En dat ontbreekt tegenwoordig...'

Anekdoten

Cyrille: 'Ik heb ooit een wedstrijd geleid in Eynatten en reed met mijn toenmalige collega terug naar huis. Voor Limburg is de rit over

Aken de kortste weg. Helaas was er op de autostrade een onvoorziene omleiding. GPS bestond nog niet, een kaart hadden we niet want we kenden immers de route als onze broekzak, dus uiteindelijk reden we reddeloos verloren. Toen we bijna in Keulen waren vroeg ik droogjes aan mijn collega: gaan we nog ergens fluiten in Duitsland? We kwamen thuis na een rit van meer dan drie uur...

Ik heb ook ooit een wedstrijd geleid waarin we serieus in de maling zijn genomen door een tweeling, twee identieke broers in dezelfde ploeg. We hadden de ene een rode kaart gegeven, en na de rust kwam diezelfde, dus uitgesloten speler gewoon weer op. Hij had met zijn broer van shirt verwisseld, de look bleef uiteraard identiek. Helaas hadden wij dat gewoon niet door, pas maanden later heeft men het ons verteld... en hartelijk mee gelachen.'

Patrick: 'In Malmédy heb ik ooit politiemann gespeeld. Na de match liep het compleet uit de hand, niet met de scheidsrechters, maar met de ploegen onderling. En dat ging zo door in het cafetaria, lang na de verkwikkende douche. Ik heb de ploegen letterlijk uit elkaar gehouden aan de tap, een kwartier lang. Men stond daar vechtsklaar...

Ik heb ook eens een wedstrijd geleid die echt bitsig verliep, op het scherp van de snee en constant met discussies op en naast het veld. Achteraf vroegen we bij de wedstrijdtafel naar de feuille, maar zowel de terreinafgevaardigde als het wedstrijdblad waren verdwenen. Bleek dat die persoon het gewoon had verscheurd, uit ongenoegen. Dat incident heeft mij achteraf enorm veel administratief werk gekost, maar die man werd wel enkele jaren geschorst.'

Evolutie

Patrick: 'We hebben in die vijftientig jaar de arbitrage uiteraard ook zien evolueren hé. Dat is evident. Het niveau van de arbitrage is beter, de begeleiding is beter, de opleiding is beter, de entourage is beter, zelfs de uitrusting is beter. Helaas niet overal. In de provincie Antwerpen bijvoorbeeld is men al een vijftal jaren zeer goed bezig. Daar beschikt men over een zeer ervaren, gedreven en competente groep oud-scheidsrechters. Daar worden jonge mensen opgeleid, een project dat van zeer nabij wordt opgevolgd. In Limburg staat zulks op een zeer laag pitje. En Limburg is toch het Mekka van ons handbal, niet? Er blijft een grote discrepantie tussen de provincies qua opleiding

en begeleiding. In Limburg krijgen we geen vijf kandidaten meer bijeen voor een scheidsrechterscursus. We moeten onze refs meer en meer rekruteren uit de jeugdscheidsrechters. En dat heeft ook een minder sterke uitstraling naar de top toe. Limburg is aan een inhaalbeweging toe, maar we proberen er aan te werken...'

Als je beiden al enkele decennia meedraait in de arbitrage heb je ongetwijfeld een goede raad of een boodschap voor de toekomstige generatie. Of vergissen we ons?

Cyrille: 'Ik wens van dit forum gebruik te maken om mijn vrouw te bedanken. Zij is mijn hele carrière als scheidsrechter mijn steun en toeverlaat geweest, altijd begripvol en ook altijd in de weer voor onze drie destijds handballende dochters. De was en de plas, verplaatsingen en vooral veel begrip voor mijn uithuizigheid. Neem nu dit weekend... We moeten fluiten in Eeklo. Dat betekent: vertrek in Peer, wedstrijd om acht uur in Eeklo, daarna 's nachts terug naar Limburg. Je bent al gauw zes uur van huis. En wie wacht er thuis?'

Patrick: 'Ik pleit vooral voor meer appreciatie van de clubs naar de scheidsrechters toe. We hebben elkaar nodig, zo eenvoudig is dat in de sport. En laat asjeblijft die reservenploegen terugkomen, want daar kunnen de scheids veel ervaring uit opdoen.'

Cois Van Aelst

LEEF JE DROOM

Multimove biedt voordelen aan clubs en kinderen

Multimove, het project van de Vlaamse overheid om de motoriek van kinderen tussen drie en acht jaar beter te ontwikkelen, heeft zijn proefperiode succesvol doorstaan. Kinderen die deelnemen aan het omnisportproject kennen een grotere motorische vooruitgang dan leeftijdsgenootjes die zich beperken tot één sport. Reden genoeg dus om Multimove verder te ontwikkelen. Ook enkele handbalclubs, waaronder Welta Mechelen en Handbalclub Dendermonde, stapten mee in het project.

22

Multimove is een bewegingsprogramma opgebouwd rond twaalf bewegingsvaardigheden: dribbelen, glijden, heffen en dragen, roteren, slaan, springen en landen, trappen, trekken en duwen, vangen en werpen, wandelen en lopen, klimmen en zwaaien. Het project werd drie jaar geleden opgestart. 'We merkten dat veel clubs in de jongere leeftijdscategorieën weinig leden hebben of dat ze zich met die jonge leden op één sport richten. De clubs zelf wilden hier graag iets aan doen en daarom hebben wij aan de regering voorgesteld om met Multimove te beginnen', vertelt Sophie Cools van de Vlaamse Sportfederatie, die het idee voorlegde aan de Vlaamse overheid.

Tot augustus 2014 zat Multimove nog in een testfase, maar nadat uit wetenschappelijk onderzoek bleek dat het bewegingsprogramma de motoriek van jonge kinderen effectief verbetert, werd beslist om het project nog verder uit te bouwen. 'Eigenlijk was het de bedoeling om Multimove tijdens de proefperiode slechts bij een beperkt aantal clubs op te starten, maar we kregen heel veel aanvragen van verenigingen die graag in het project wilden stappen. We besloten hier op in te gaan en daardoor is Multimove nu al redelijk verspreid in Vlaanderen', zegt Cools.

Twee handbalclubs die vorig jaar al startten

met Multimove zijn Welta Mechelen en Handbalclub Dendermonde. 'Ik gaf al een jaar Multimove voor de sportdienst van de stad Gent en het leek ons leuk om daar ook in de club mee te beginnen', vertelt Katrien Van Damme, die Multimove-training geeft bij Dendermonde. 'Bovendien was er veel vraag naar. Kinderen kunnen bij ons handballen vanaf zes jaar, maar jongere broertjes of zusjes wilden ook graag sporten. Voor hen is Multimove ideaal.'

Katrien Vandamme

Samenwerken

Welta startte Multimove vorig jaar op vanuit de club, maar besloot om dit jaar een samenwerking aan te gaan met de stad Mechelen, lokale volleybalclub Mavoc en Jeti vzw, die sportkampen organiseren en nu instaan voor de organisatie van Multimove in Mechelen. 'Wij zijn gestart met het project om kinderen te rekruteren voor de jongste leeftijdscategorieën', zegt Welta-voorzitter Marnix Somers. 'Vorig jaar was Multimove een groot succes. Er namen toen een veertigtal kinderen deel aan

Jochen Janssens met de Multimove kinderen in Dendermonde

onze activiteiten. Toch hebben wij besloten om het bewegingsprogramma dit jaar niet meer alleen te organiseren. Als club moeten wij ook rekening houden met andere factoren dan het aantal deelnemertjes. Het financiële aspect, bijvoorbeeld. Bij de organisatie komt heel wat kijken. Je moet mensen vinden die daar tijd willen insteken en je hebt het juiste materiaal nodig.'

Volgens Somers is die samenwerking voordelig voor een relatief kleine sportclub als Welta. 'Vorig jaar waren de deelnemers aan ons Multimoveproject vooral zonen of dochters van mensen die handbal al kenden. Nu doet de stad Mechelen de promotie en op die manier kunnen er veel meer kinderen bereikt worden. De organisatie is veel minder intensief geworden voor ons. Zo worden de lessen opgesteld door Jeti vzw, wij moeten enkel nog zorgen voor lesgevers die deze in de praktijk kunnen omzetten. Bovendien valt ook de financiële last weg omdat onze lesgevers betaald worden door die vzw', vertelt Somers. 'Op het einde van de sessies mogen wij ons wel nog altijd voorstellen als club.'

Doorstroming

Bij Welta zijn er nog niet veel Multimovers doorgestroomd naar het handbal, maar dat is volgens de voorzitter niet erg. 'De meeste kinderen die vorig jaar deelnamen, waren nog maar drie of vier jaar. Dat is nog wat jong om al te beginnen handballen, maar we hebben die mensen hun gegevens en kunnen hen dus contacteren', vertelt hij. Somers vindt dat je rekrutering via Multimove op lange termijn moet

zien. 'Als je daar lang genoeg mee bezig blijft, ga je naambekendheid krijgen en ga je meer jonge leden aantrekken. Het is een manier om als club in the picture te blijven en bij een kleine sport als handbal is dat heel belangrijk.'

Verder denkt de Welta-voorzitter dat Multimove de clubs niet enkel kan helpen bij het rekruteren van nieuwe leden, maar ook bij het vinden van jeugdtrainers. 'Je kan 16- en 17-jarigen inschakelen om Multimove te geven. Ze verdienen er een centje mee bij en als ze het leuk vinden, kan je hen later inschakelen in je jeugdwerking. Op die manier heb je ook een instroom van jeugdtrainers', vertelt hij.

In Dendermonde zien ze dat het aantal handballertjes in de jongste leeftijdscategorie ondertussen verdubbeld is. 'Wij werken voor Multimove met twee groepen. De oudste groep, met kinderen uit het eerste en tweede leerjaar, heeft ook de mogelijkheid om één handbaltraining per week mee te doen. Als er dan kindjes zijn die komen om te omnispporten, zeg ik hen dat ze ook naar de handbaltraining mogen komen', zegt Van Damme. Op dit moment hebben ze bij Dendermonde twee groepen van twaalf kinderen die komen Multimoven. 'Momenteel gaat onze Multimove door op maandagavond, maar ik hoop dat we dat volgend jaar naar woensdagnamiddag kunnen verschuiven en dat we op die manier naar 20 à 25 kinderen per groep kunnen groeien.'

Diversiteit

Multimove heeft niet enkel voordelen voor de clubs die het organiseren, maar ook voor de kinderen zelf. 'De tests die we gedaan heb-

ben, bewijzen dat kinderen die aan Multimove deelnemen, beter de twaalf bewegingsvaardigheden die in het programma zitten kunnen uitvoeren, dan leeftijdsgenootjes die maar één sport doen', vertelt Sophie Cools. 'Dankzij Multimove zullen kinderen zich niet alleen beter, maar ook breder ontwikkelen. Ze leren immers bewegingen aan die ze niet zouden leren als ze zich slechts op één sport richten.'

Katrien Van Damme bevestigt dit. 'Ik geef bij Dendermonde ook training aan de U10, daar zijn enkele kinderen bij die tot vorig jaar Multimove deden en ik heb de indruk dat zij de technieken van handbal makkelijker aanle-

ren.' Ze raadt alle handbalclubs aan om er mee te beginnen. 'Al is het wel belangrijk dat alle bewegingsvaardigheden die bij Multimove horen, worden aangeleerd en niet enkel die die belangrijk zijn bij handbal', zegt ze.

Sophie Cools benadrukt nog dat het voor clubs relatief makkelijk is om op de Multimove-kar te springen. 'Clubs moeten goedkeuring krijgen van de sportdienst om met het project te beginnen en ze moeten dit melden aan de federatie. Bij dat eerste komt soms wel wat administratie kijken, maar verder moet je enkel een zaal en lesgevers hebben. Een diploma om Multimove te mogen geven, heb je al na twee dagen bijscholing. Ouders zijn ook bereid om voor een goed onderbouwd programma te betalen.'

Ook Marnix Somers, voorzitter van Welta, denkt dat het een goed idee is voor handbalclubs om met Multimove te beginnen. 'Ik denk dat het belangrijk is om al op jonge leeftijd te rekruteren. Als handbalclub moet je soms hemel en aarde bewegen om nieuwe leden te vinden, dit project kan daarbij helpen. Als kleine club kan je samenwerken met andere lokale sportclubs. Dat heeft alleen maar voordelen. Je kan bijvoorbeeld de kosten en het materiaal delen. Als je enthousiaste en gemotiveerde mensen inzet om daaraan mee te werken, zal je ook de ouders van de kinderen meetrokken en ga je nieuwe leden vinden. Je mag je alleen de eerste jaren niet laten ontmoedigen. Bekijk dat op een termijn van vijf à tien jaar en maak dan de balans op.'

Marnix Somers

Nicky Houba: Meer inzet bij Sint-Truidense amateurs dan bij vele profs

Eén van de belangrijkste Belgische exportproducten op sportgebied was jarenlang Nicky Houba, de beste doelvrouw ooit in het nationale handbal. Tien jaar vertoefde ze in het buitenland, nadat ze de VHV-school gevolgd had en speelster werd bij Tongeren, Hasselt en Visé. Ze maakte mee het mooie weer bij Brest, maar vooral bij Nîmes, waarmee ze Frans kampioen werd en waarmee ze tevens een Europese beker (Challenge Cup) won.

Sinds dit seizoen is ze terug in het land en dat merk je onmiddellijk aan het doelpuntensaldo bij haar club Sint-Truiden, de ploeg die gemiddeld slechts 15 doelpunten per match tegen krijgt. En daar is de komst van Nicky Houba niet vreemd aan.

Waarom kwam je eigenlijk terug uit Frankrijk?

Nicky Houba: “Ik vond tien jaar Frankrijk wel voldoende. Want als je dertig jaar wordt, besef je dat er ook nog andere dingen in het leven zijn dan handbal. Ik wilde meer tijd besteden aan mijn relatie en het zoeken naar een job. Ik heb lange tijd een halftijdse job gehad in een kinesistenpraktijk, terwijl ik ook een Master behaalde in sport, voeding en gezondheid. Maar ik wilde het ook in andere sectoren proberen.”

Laten we het eerst over het sportieve hebben. Je kwam naar België terug en je koos voor Sint-Truiden. Waarom?

“Ik vond er Marijn Peters terug, waarmee ik mijn handbalcarrière begon en zij is ook nog familie van mij. Een beetje terug thuis komen dus misschien. Sint-Truiden was ook nog wel te combineren met mijn woonplaats in het Brusselse. Met de wagen ben ik er op amper een uurtje en het leek me een ploeg met gezonde ambities.”

Je bent er nu enkele maanden actief. Valen er een aantal zaken op?

“Ja, zeker. Ik vind het er plezierig keepen. Dat we weinig tegendoelpunten slikken, ligt zeker niet uitsluitend aan mij. Wij bezitten een hardwerkende ploeg. De speelsters zagen niet tegen mekaar en zetten zich voor meer dan 100% in met hun mogelijkheden en capaciteiten. Ze betonen een inzet, die ik soms zelfs miste bij Franse profspeelsters. Er zitten ook meisjes in de ploeg die uit lagere reeksen komen en die nu heel blij zijn met de kansen die ze krijgen op een hoger niveau. Echt tof om mee te werken.”

Was het voor jou als doelvrouw toch nog aanpassen?

“Ik ben nog altijd een beetje gezond nerveus voor aanvang van elke wedstrijd. Maar omdat het niveau in de Franse competitie toch nog iets hoger ligt, heb ik inderdaad soms aanpassingsproblemen. Kwestie van timing, in die zin: ik ben soms al op weg naar een bal, die echter later komt dan ik verwachtte en op die manier kreeg ik al wel enkele domme doelpunten tegen. Soms verdween de bal gewoon tussen mijn benen door. Dan ben ik boos op mezelf.”

En de trainingen?

“Ik kende Jo Delpire niet zo goed als trainer. Hij was in zijn spelerscarrière toch altijd een aanvallende motor van de ploeg. Maar hij doet dat werkelijk uitstekend. Zijn richtlijnen worden nauwkeurig opgevolgd. Hij is heel positief en geeft echt afwisselende trainingen, ook voor de keepsters. Dat valt allemaal veel beter mee dan verwacht.”

De afstand Brussel - Sint-Truiden valt nog steeds mee?

“Het is maar een uurtje rijden, tenzij ik ook in de files zit. Maar vanaf begin december zal ik er een job bij hebben in de immobiliensector en ik weet niet of het dan allemaal nog te combineren valt. Maar misschien kan ik dan een krachttraining bij de club overslaan, want dat soort trainingen kan ik zelf wel invullen in de buurt van mijn woning. Ik heb daar echt wel genoeg het karakter en het doorzettingsvermogen voor om dat op mijn eentje te doen.”

Welke ambities heeft Sint-Truiden nog?

“Met de inzet en de kwaliteit die er in de ploeg zit, vind ik dat we een prijs verdienen. We hadden gehoopt op een plaats in de bekerfi-

Vlnr: Marine Piccoli, Nicky Houba en Mihaela Harabagiu, de drie keepsters van Sint-Truiden

nale, maar de lottrekking heeft er anders over beslist. Zelfs in de derde ronde van de Beker van België kwamen we al uit tegen topploeg Visé. De te kloppen ploeg in deze competitie. Een ploeg ook die voor elke positie een vervangster heeft klaar staan. Die luxe hebben wij niet.

Ik begrijp wel dat het voor ploegen uit lagere reeksen een hele gebeurtenis is als ze eens een topploeg mogen ontvangen, maar zulke affiche zou toch pas in een later stadium moeten kunnen plaatsvinden. Enfin, het zag er even naar uit dat we in die beker toch voor de verrassing konden zorgen. Dan zouden wij een superdag moeten gekend hebben en zij een mindere dag. Het werd uiteindelijk een 18-19 nederlaag, maar misschien kunnen we er uit onthouden dat we het Visé toch kunnen moeilijk maken en die gedachte moeten we meenemen naar de play-offs. Want dat is natuurlijk de tweede doelstelling van onze ploeg: de play-offs halen en dan liefst nadien ook de finale. Ik denk dat we daar samen met Hasselt en Visé voor in aanmerking komen als we niet te veel geplaagd worden door blessurelast.”

Klopt het dat je ook gevraagd werd als doelvrouw voor de nationale hockeyploeg?

“Meer zelfs: ik heb er ook drie maanden mee getraind. Hoe ik daar terecht kwam? Er was een

manager die een project moest uitwerken om de Belgische hockeyploeg nog sterker te maken. Hij vond de huidige Belgische doelvrouwen wel goed, maar ze misten een beetje gestalte of ze waren niet imponerend genoeg. Ze gingen dus op zoektocht en ze kwamen bij mij terecht. Ze hadden gehoord dat ik gestopt was als handbalprof. Ik werd daar wel goed opgevangen, hoor!

Heel zware trainingen ook: elke dinsdag en woensdag een ganse dag; eten, trainen, fitness, eten, trainen, fitness... En dan soms nog videobeelden bekijken. Dat was ook opnieuw even wennen. Die puck is ook een stuk harder dan een handbal en als je die tegen je onbeschermd lichaamsdelen krijgt, deed dat echt wel pijn. Ik moest ook opletten voor hetgeen ik at.”

Maar je blijft dit ritme niet volhouden?

“Weet je, ik heb lange tijd getwijfeld. Zou ik kiezen voor een job in de immobiliensector of zou ik een droom kunnen waar maken en misschien ooit eens deelnemen aan de Olympische Spelen. Maar ik wist ook uit ervaring wat me in het hockey nog allemaal te wachten stond. Op gebied van spelniveau waren ze beslist wel tevreden over me, hoor! Je gaat goed vooruit, je leert snel, je bent trouwens nog altijd keepster en het verschil in reactievermogen leer je wel, zegden ze mij. Ik was uiteraard gevleid dat ze

aan mij gedacht hadden en dat ze tijd in mij wilden steken, maar ik had pijn na elke training. En mocht ik het rustiger aan doen, dan dacht ik zelf ook wel dat ik er niet zou geraken tegen 2016, want ik had tenslotte nog veel te leren. Op een bepaalde dag ervoer ik dat ik die dag eigenlijk geen zin had om naar de trainingen te gaan. En dat gevoel heb ik nooit gekend in het handbal. Ik ben daar altijd met plezier gaan trainen. Dat deed de beslissing toch kantelen in de richting van een andere job.”

Een definitieve keuze?

“Misschien dat ik er nog op kan terugkomen, eens ik definitief gestopt ben met het handballen. Ik had aan de mensen van Sint-Truiden gezegd dat ik ze kwam helpen voor één seizoen-tje. Maar het bevalt me daar intussen zo goed, dat ik niet goed weet of ik na deze competitie wel zou stoppen.” (lacht)

Een job in de immobiliënssector dus.

“Na mijn terugkeer uit Frankrijk ben ik studies gaan volgen in die richting en op de dag van mijn dertigste verjaardag ben ik geslaagd

als immobiliëns-makelaar. Ik kijk er echt naar uit dat ik de kans krijg om mijn kunnen te tonen in deze sector. Als ik zo rond mij kijk, dan zie ik zeer veel huizen en appartementen te koop of te huur staan. Zeker nog geen crisis dus in deze branche, tenzij dat een aantal mensen te hoge prijzen vragen voor het eigendom dat ze willen verkopen of verhuren. Maar de meeste huizen of appartementen lijken me zeer vlot van de hand te gaan. Ik zie de uithangbordjes toch snel verdwijnen.”

Wat zijn de eigenschappen van een goede makelaar?

“Je moet natuurlijk eerst over een redelijk aanbod beschikken. Je moet liefst heel wat mensen kennen en je moet het vertrouwen van jouw klanten winnen. En dus hoop ik dat de klanten mij sympathiek en competent zullen vinden. Momenteel zie je ook dat heel wat bestaande huizen gerenoveerd worden. Dat spreekt me ook wel aan. Maar dat is wellicht voor later. Stap voor stap en dan zien we wel.”

Marcel Coppens

D-Day

Dameshandbaldag 2015

- ★ Zondag 8 maart 2015
- ★ Sportcentrum Lokeren

- *Miniladies tornooi*
- *Penaltycup met Nicky Houba*
- *Ladiestornooi*
- *Fithandbal reünietornooi*
- *Beloftenfinale*

Brabo Denderbelle op weg naar gouden jubileum

Even terug in de tijd... Halfweg de jaren '60 van vorige eeuw werd in Denderbelle een handbalclub gesticht door een aantal leerlingen van de plaatselijke technische school. Iedere zondag voerden die Belse jongelui handbaldoelen aan, netten om de omliggende cafés en huizen te beschermen en werden op het dorpsplein witte lijnen geschilderd. Geregeld moest de wedstrijd worden stilgelegd om een auto te laten passeren. Puur pionierswerk...

Daarover moet Anja Van Goethem zich vandaag geen zorgen meer maken. Zij is voorzitter van een intussen bloeiende club die onderdak vond in de Lebbeekse sporthal. Op de drempel van het 50-jarig bestaan een stand van zaken.

28

'Inderdaad, volgend jaar vieren wij ons gouden jubileum. We gaan een feestje bouwen hé, en enkele traditionele activiteiten een gouden tintje geven. Maar het absoluut hoogtepunt van dat jubeljaar wordt een Spanje-reis. We zullen in juli 2015 deelnemen aan een toernooi in Lloret del Mar. Voor andere clubs is dat misschien dagelijkse kost, voor ons is het een historisch moment,' lacht Anja Van Goethem.

De voorzitter van Brabo Denderbelle praat met veel respect en liefde over haar club, waarin haar vader nog een pioniersrol heeft gespeeld. Het is overigens dankzij papa Dany Van Goethem dat dochterlief in het handbal is gerold.

'Die pioniersjaren heb ik wel alleen van horen zeggen hoor. Ik was toen nog niet geboren. Maar mijn papa heeft destijds nog buiten gespeeld op het plein voor de kerk van Denderbelle. En na de match moesten ze zich wassen in een teil met water. Ik weet ook dat Erik Van Aerschot de eerste echte trainer was, degene die den Brabo de eerste technische bagage

meegaf. Als speler van Dendermonde was hij toen al een vedette...'

Mijlpalen

Na de klassieke groeipijnen van de pioniersjaren en de geleidelijke prestatiegerichte evolutie, werd halfweg de jaren 1970 een mijlpaal bereikt. Dankzij enkele betere spelers die overkwamen van Dendermonde werd Brabo Denderbelle kampioen in tweede nationaal. In het seizoen '75-'76 debuteerde 'Belle' in de hoogste reeks.

'Een hoogtepunt in de clubgeschiedenis, maar tegelijk een vergiftigd geschenk,' vindt Anja Van Goethem. 'Dat was net voor mijn geboorte, ik heb het dus niet bewust meegemaakt, maar wel veel over horen discussiëren. Sportief bekeken was het ongetwijfeld een piekmoment, maar het was tevens de zwanenzang van de club. Want meteen na die entree in eerste nationaal volgde de degradatie, vele spelers vertrokken, Denderbelle begon te zwalpen. En die grillige curve met pieken en dalen is zowat de rode draad doorheen de clubgeschiedenis. Brabo Denderbelle is altijd een club van vallen en opstaan geweest, een club met hoogtes en laagtes. Pas in 1999 hebben we een tweede piekmoment gekend: de start van onze jeugdwerking. Die mijlpaal heb ik wel bewust meegemaakt en beschouw ik zeker als een hoogtepunt. Hadden wij toen die stap niet gezet, dan hadden wij ons vijftigjarig bestaan nooit gehaald. Eigen jeugd opleiden is immers de toekomst van je club.'

Anja Van Goethem kwam pas in 2010 als speelster naar Brabo Denderbelle. Vermits de club van haar hart geen jeugd had, evenmin

Anja Van Goethem in actie

een damesploeg, speelde zij zelf bij andere Oost-Vlaamse clubs. In de jeugdreeksen bij Squadra Femina in Lebbeke, dan naar de fusieclub Superano, daarna tien jaar bij HC Aalst en tenslotte, na een korte tussenstop in Dendermonde, in 2010 naar de kersverse damesploeg van Brabo Denderbelle.

‘We moesten de meisjes uit onze jeugdwerking een perspectief bieden, die damesploeg was een absolute noodzaak. Maar ik heb zelf helaas niet lang mee meegespeeld door een ernstige knieblessure. Ik was echter al vlug actief in het clubbestuur en toen de functie van voorzitter vacant was heeft men mij gevraagd. Als vrouwelijke voorzitter van een club ben ik misschien wel een vreemde eend in de bijt. Maar eigenlijk is het een natuurlijk proces. Ik ben immers met deze club opgegroeid, mijn papa was ruim dertig jaar speler en bestuurslid, ik ken het wereldje wel. Mijn beslissing om voorzitter te worden is ingegeven door clubliefde, door een stukje nostalgie ook wel. Je vroeg me daarnet naar hoogtepunten hé. Wel, voor mij zijn het alle momenten dat ik met mijn vader naar den Brabo mocht..., ’ mijmert Anja Van Goethem.

Ambities en uitdagingen

Brabo Denderbelle heeft een herenploeg in Liga West, een tweede in Regio, speelt met een damesteam in Liga, en heeft jeugdoplegingen in

zowat alle reeksen. Geen opvallende resultaten, geen opvallende talenten, ‘den Brabo’ is eerder een bescheiden Oost-Vlaamse club.

‘Absoluut. Maar dat betekent niet dat wij niet ambitieus zijn als,’ weet Anja Van Goethem. ‘Maar onze club profileert zich wel hoofdzakelijk in de breedtesport. Wij willen zoveel mogelijk jonge mensen aan het sporten krijgen. Alle kinderen moeten de kans krijgen om te handballen, of ze nu talent hebben of gewoon gezond bezig willen zijn. Ja, noem dat sociaal aspect gerust de mission statement van onze club. Wil dat nu zeggen dat wij totaal geen ambitie hebben? Zeker niet. Er zit potentieel in de club, zowel met dames als heren is er nog een ruime groeimarge. Maar we zijn ons tevens bewust van onze beperkingen. Met de heren op termijn de Superliga halen lijkt me een leuke uitdaging. En onze dames moeten finaal in tweede nationaal geraken. Dat is nog een erg jonge groep met enorme groeimarge, dat moet lukken...

We werken momenteel hard aan ons clubimago, aan uitstraling, aan ledenwerving en rekrutering. Zo starten we in januari met een clubblad dat in heel Denderbelle wordt bedeed. Maar we streven ook naar een betere clubstructuur. Momenteel hebben we een bestuur van drie sterkhouders. We hebben hulp van een feestcomité, maar naar de toekomst toe moet het kwalitatieve in onze werking

meer aandacht krijgen. Onder meer met een cel sponsoring en een sportieve cel die waakt over de technische omkadering. Want een goed uitgebouwde sportieve omkadering is noodzakelijk om spelers in de club te houden.. Ik heb er niets op tegen dat talentrijke spelers hun geluk elders zoeken, waar ze zich qua ambitie kunnen verbeteren. We hebben al jongens verloren aan Lebbeke, Waasmunster en Dendermonde. Maar ik zou veel liever hebben dat die jongens blijven en samen proberen met Brabo hogerop te geraken.'

Fithandbal en multimove

Dat Brabo Denderbelle een club is met sterk sociaal gevoel heeft de argeloze lezer ongetwijfeld al begrepen. Handbal is van iedereen, staat hoog in het clubvaandel geschreven. Maar ook het engagement tegenover de allerkleinsten en de ouderen is nooit ver weg.

Anja Van Goethem: 'We zijn inderdaad gestart met twee projecten die eigenlijk maar zijdelings bij handbal aanleunen. Om te beginnen Fithandbal, een project gesteund door de VHV en de Vlaamse Gemeenschap subsidieert. Bedoeling is van recreanten, dertigers en veertigers, te laten kennismaken met handbal. Een uurtje training per week waarin ze initiatie krijgen, balbehandeling, uitleg bij de reglementen, onderling een matchke spelen. Niet met de bedoeling alsnog spelers te rekruteren, nee, eerder klantenbinding. Het zijn meestal ouders en sympathisanten die eraan deelnemen. Op een leuke manier bewegen, aan je fysieke

conditie werken en terwijl de basis van handbal leren. In andere provincies bestond het al, voor ons is het nieuw. Voor het sociaal weefsel van de club is het wel belangrijk. En wie weet, komen daar nog extra medewerkers uit?

Multimove is een heel ander verhaal. Dat project organiseren we in samenwerking met voetbalclub Rapide Lebbeke. Het is bewegings-

30

Anja Van Goethem over de RvB van de VHV

Anja Van Goethem behoort eveneens tot de nieuwe generatie beheerders van de VHV. Zij werd verkozen als enige vrouw in de RvB, is voorzitter van de damescommissie, zat in een werkgroep over de hervorming van de Liga Heren, en is verantwoordelijk voor de tuchtcommissie (... Ik ben van opleiding criminologe...) en de commissie schoolsport.

'Mijn eerste ervaringen? Die zijn alleszins positief. De RvB is een goeie mix van jonge leeuwen en mensen met veel ervaring. Ik vind wel dat er op een accurate manier wordt gewerkt. Ikzelf ben iemand die een rodageperiode nodig heeft. Maar op termijn wil ik zeker een rol van betekenis spelen en mee beleid voeren...

Dat er helemaal geen beleid zou zijn vind ik te kort door de bocht. Jammer genoeg vaart de VHV momenteel door erg woelig water. De afschaffing van de subsidies treft iedereen. Clubs en federatie worden sterk beknot in de werking. Het is roeien met de riemen die we hebben. Maar toch wordt in de RvB ernstig werk geleverd. Alleen heeft de RvB de perceptie tegen. Misschien zit de fout in een gebrek aan communicatie. Er wordt goed werk geleverd, maar het sijpelt niet door tot bij de basis...'. (cva)

aanbod voor drie- tot zevenjarigen, compleet los van handbal, waarbij een aantal basisvaardigheden aan bod komt. Lopen, dribbelen, werpen, trappen, evenwicht, kortom aandacht voor alle motorische aspecten. Waarom doen we dat? Omdat in die leeftijdsgroep nauwelijks aanbod is aan beweging. En omdat we merken dat het jonge kinderen soms aan elementaire motoriek ontbreekt. Bovendien kan uit deze groep later wél jeugd gerekruteerd worden. Maar dat is koffiedik kijken...'

Anja Van Goethem kan nog honderduit verdergaan over het reilen en zeilen van haar club. Over de resem sponsors waarop ze jaarlijks kunnen rekenen om het clubbudget rond te krijgen ('...Meestal kleine zelfstandigen die ons genegen zijn. Het gaat om bescheiden sponsoring, maar vele kleintjes zorgen voor een groot deel van ons budget. En voor de rest komen we rond met de klassieke activiteiten als steakfeestje, wijnverkoop en andere tombola's. Want we willen het lidgeld bewust democratisch hou-

den. En toch draaien wij jaarlijks break-even...' dixit Anja) of over de negatieve spiraal die de club heeft kunnen doorbreken dankzij de inzet van enkele hondstrouwe medewerkers. Of over het almaar stijgend ledenaantal dat de levensverzekering van 'den Brabo' betekent.

'Maar op een bepaald moment zijn we wel bijna opgegaan in een fusieverhaal,' bekent de Belse voorzitter tot slot, 'Dat dit avontuur niet is doorgegaan hebben we louter en alleen aan onze spelersgroep te danken. We gaan onze club toch niet opgeven?, gaven die jongens ons als boodschap mee, Brabo Denderbelle verdient een plaats in het handballandschap.. Toen had ik het wel begrepen, den Brabo moet blijven. En dat zulks vanuit de spelersgroep kwam, daar ben ik ontzettend trots op. Ik geef alle clubbestuurders dan ook een goede raad: blijf werken met je club, geniet ervan, maar geef niet op als het even minder gaat. Ons handbal zou er alleen maar armer van worden...'

Cois Van Aelst

Word jij ambassadeur voor de Red Wolves in jouw club?

In het weekend van 2 en 3 mei spelen de Red Wolves thuis tegen Cyprus. Midden juni spelen ze ook nog eens thuis tegen Griekenland. We willen natuurlijk verder bouwen op het succes van de thuiswedstrijden van de afgelopen campagne: veel en kleurrijk publiek en een schitterende sfeer. Is dat ook wat jou aanspreekt bij de thuiswedstrijden van de Red Wolves en wil jij er je steentje toe bijdragen? Word dan ambassadeur voor de Red Wolves bij je club! Met een netwerk van ambassadeurs bij alle Belgische clubs bouwen we samen verder aan het uithangbord van onze sport, kunnen we de sfeeracties nog beter coördineren, en ook jullie ideeën oppikken. Iets voor jou? Contacteer ons via info@redwolves.be

Meer dan 2.000 fans op Facebook!

De Red Wolves hebben al meer dan 2.000 fans op Facebook, dubbel zoveel als de Grieken, maar nog niet de helft van de Nederlandse nationale handbalteams. Zoek de Belgische Nationale Handbalploeg op facebook en volg de Red Wolves vanop de virtuele eerste rij!

**BENE
LEAGUE
HAND
BALL**

**Volg de ontknoping
van de BENE-League
handbal op de voet.**

**beneleague
handball.com**

“Mijn sociaal leven bestaat gewoon uit handbal”

Stefan Driesen, beginnend veertiger, had indertijd allicht dicht bij de nationale ploeg gestaan, ware het niet dat studies en werk eigenlijk voorrang kregen. Zoon Jeroen Driesen kan eventueel ook voor selecties in aanmerking komen als één van de beloften van Uilenspiegel, maar hij zit in zijn laatste jaar middelbare school en hij ziet wel wat er op hem afkomt. Misschien studies L.O., maar nu reeds tien tot twaalf uur handbal per week. Als je hem vraagt naar een idool uit zijn favoriete sport, hoeft hij daar niet lang over na te denken. “Mijn vader,” klinkt het overtuigend uit de mond van de 17-jarige Kapellenaar.

Vader Stefan Driesen doorliep zowat alle mogelijke Antwerpse clubs. “Dankzij mijn sportlerars – Huybrechts en Dua – in de Sint-Lambertusschool in Ekeren belandde ik bij handbalclub Kapek, een samenvoeging van Kapellen en Ekeren. Ik ben daar gebleven tot mijn 21 jaar. Ik moest van mijn ouders immers eerst een grauaat boekhouden halen, vooraleer ik me iets meer op het handbal mocht toeleggen. Ik beleefde dan een mooi seizoen bij Sasja onder trainer Luc Vercauteren, maar als op het einde van het seizoen een aantal sterkhouders vertrokken, werd het voor iedereen bijzonder moeilijk. Halfweg de competitie kwam Fred Cornelis als trainer in de plaats van Vercauteren. Ik had het toen zo moeilijk, dat ik een half jaartje het handbal vaarwel zegde. Merkssem pikte me dan op voor een jaar, maar ik was me toen verder gaan specialiseren via avondschoon en dat gecombineerd met drie trainingen per week, bleek ook wel zwaar. Toen ben ik overgeschakeld naar Uilenspiegel en daar ben ik intussen 21 jaar bij aangesloten,” vertelt Stefan in het kort zijn handbalgeschiedenis.

Jullie hadden toen wel een talentrijke groep spelers, niet?

Stefan: “Toen ik er kwam, speelde Uilenspiegel in derde nationale. Maar na mijn eerste seizoen eindigden we al in tweede nationale. We zijn dan ook nog naar eerste nationale gepromoveerd, maar dat ging met ‘ups and downs’. We waren een soort jojo-ploeg. We hadden toen echt wel een toffe groep spelers. Kiebooms was eveneens van 1970, Filip Van Oostenrijk heeft nog tot vorig seizoen gespeeld, terwijl Koen Thys nadien naar het Brugse verhuisde en ook daar nog lang zijn favoriete sport beoefende. Maar dat zijn allemaal vrienden voor het le-

ven gebleven. Wij zien mekaar nog regelmatig. Weet ook dat mijn sociaal leven voor een groot deel bestaat uit handbal. Voor veel andere zaken hadden we geen tijd naast het handbal, de job of de studies.”

Speel je momenteel nog bij Uilenspiegel?

“Ik doe nog mee met de tweede ploeg om toch enigszins fit te blijven, maar de snelheid van weleer is er natuurlijk niet meer helemaal bij. Tot vorige week was ik ook nog jeugdtrainer. Maar mijn werk als accountant slorpt steeds meer tijd op. Ik had de J18 en de J22, ik speelde zelf nog, ging Jeroen dan nog oppikken op training en ik was haast geen enkele dag meer voor 23 uur thuis. En als ik aan iets begin, wil ik het ook goed doen. Ik vond dat ik me niet meer kon inzetten zoals ik het zelf wilde en dan laat je die job beter over aan andere mensen.”

Wat voor type speler ben/was je?

“Ik heb meestal gespeeld als linker opbouw of in het midden. Ik denk dat mijn kwaliteit was dat ik de ploeg beter kon doen draaien. Dat gebeurde al eens ten koste van mijn eigen aanvalskwaliteiten en ik was daardoor iets minder gevaarlijk voor doel, maar ik had er wel plezier in dat ik mijn medemaats daardoor tot een hoger niveau kon brengen.”

Je was ook iemand met veel doorzicht in het spel. Iemand die ook met succes een ‘blinde pass’ kon geven...

Zoon Jeroen knikt nadrukkelijk met het hoofd. Hij ziet zijn vader trouwens nog wekelijks spelen.

Stefan: “Het is waar dat ik wel ‘vista’ had/heb. Doorzicht. Ach, dat is iets dat toch zo moeilijk is aan te leren aan jongeren. Je hebt dat of je hebt dat niet. Waarom is iemand beter in wiskunde en iemand anders in talen? Dat is

Stefan Driesen aan het kanon

hetzelfde met doorzicht. Je hebt spelers die met veel overgave en enthousiasme op het terrein staan, maar die het niet 'zien'. Enorm moeilijk om dat over te brengen. Dat van die blinde passes klopt wel als je al een tijdje met dezelfde spelers in de ploeg zit en je mekaar ook blindelings vindt. Al moet je dat ook een beetje relativeren, hé!”

Hoe kwam je ertoe om trainer te worden? De opleiding van Jeroen als handballer mee verzorgen?

“De eigenlijke reden was, dat ik met een dubbele hernia zat en dat ik een rugoperatie onderging. Dat had niet dadelijk iets met het handballen te maken. Maar omdat ik in die periode uiteraard even niet aan spelen toekwam, ben ik initiatorcursussen gaan volgen en dan ben ik kadetten en junioren gaan trainen. Een hele toffe groep. Door het afschaffen van de juniorensreeksen – iets wat ik nog altijd betreurt – zijn we bij Uilenspiegel met zeven kadetten overgeschakeld naar de J22. Ik vind dat je de jeugd zo lang mogelijk in de passende categorie moet laten spelen. Op die manier heb je ook minder last van ‘burn out’, wat op die leeftijd toch veel voorkomt in andere sporten. Als je dadelijk van een jeugd ploeg terecht komt bij een groep van 28-jarigen die b.v. in de eerste ploeg spelen, dan

is de overgang dikwijls zo groot dat velen er de brui aan geven.”

Jeroen, jij kreeg dus training van jouw vader?

Jeroen: “Ja, gedurende drie jaar.”

Hoe was dat om training te krijgen van hem?

Jeroen: “Misschien dat hij wel eens meer riep naar mij dan naar andere spelers, maar ik wist dat zijn kritiek bedoeld was om me beter te maken en ik vind dat hij me altijd correct behandelde.”

Stefan: “Ik denk inderdaad dat ik steeds correct handelde. Maar ik heb ook moeten leren om het negatieve niet te lang mee te dragen. Ik was altijd nogal kritisch ingesteld, maar daar word je niet altijd gelukkiger door. Het had ook een negatieve uitwerking op de entourage in de ploeg, op het hele systeem van training geven soms.”

Jeroen, jij hebt nooit gedacht aan het beoefenen van andere sporten?

Jeroen: “Nee, ik ging altijd mee kijken naar de wedstrijden van mijn vader en dan begin je zelf ook wel een balletje te gooien. Ik ben begonnen bij Brasschaat, omdat die club het meest praktisch was om te bereiken vanuit Kappellen. Ik kon er met de fiets naartoe. Maar om-

dat mijn vader meestal op de trainingen was bij Uilenspiegel in Wilrijk, was het handiger dat ik overstapte. Er gebeurden ook meer activiteiten zoals zomerstages. Ik speel er in mijn laatste jaar als kadet, ik train mee met de J22 en ook al met de eerste ploeg. Kwestie van meer weerstand op te bouwen.”

Je bent dan ook haast alle dagen met handbal bezig. Wordt dat soms niet te veel?

Jeroen: “Nee, want ik doe het graag. Het zijn ook geen puur technische handbaltrainingen. Er komt ook wel krachttraining bij te pas. Die is eigenlijk bedoeld als blessurepreventie. Er wordt een heel schema opgesteld, waarin vooral gekeken wordt naar de zwakke punten, zodat we een doelgerichte, gepersonaliseerde krachttraining krijgen. Daar komt bij dat de combinatie met mijn studies nog steeds mogelijk is. Studeren, handballen, dan blijft er niet veel tijd over voor iets anders.”

Stefan: “De meisjes...”

Jeroen: “Mmmm... Geen commentaar. Ik zit in mijn laatste jaar middelbaar onderwijs en ik weet nog niet helemaal zeker wat ik volgend jaar ga doen. Verder studeren alleszins. Voorlopig hou ik het op L.O. en bewegingswetenschappen. Ik zou er eventueel sportmanagement kunnen bij doen of coaching en training. Maar die richting kan nog veranderen als we met de school een aantal toekomstmogelijkheden gaan bekijken.”

Wat zijn jouw ambities op gebied van handbal?

Jeroen: “Ik moet eerst nog een pak progressie maken en groeien bij mijn huidige ploeg en dan zien we wel. Ik zit soms op de bank bij de eerste ploeg. Ik speel ook op de linkerback.”

Stefan: “En hij ziet het spel wel. Hij bezit meer sprongkracht dan ikzelf en hij is dus gevaarlijker om van op afstand zijn doelpunten te maken. Natuurlijk is hij ook nog in volle ontwikkeling. Defensief staat hij al behoorlijk goed te handballen, aanvallend gaat het nog iets te veel met ‘ups and downs’. Bij de kadetten en de J22 is hij momenteel zeker al mee een bepalende figuur.”

Nog nooit opgeroepen voor een selectie? Of ooit gedacht aan de topsportschool?

Jeroen: “Over selecties verneem je niet veel. Aan de topsportschool heb ik eigenlijk nooit gedacht. Natuurlijk hadden zij het voordeel dat je ook overdag kon handballen. Maar ik zat bij Brasschaat en dat was eigenlijk compleet vrijetijdsbesteding. Intussen is het bij Uilenspiegel

een hobby geworden, die tien tot twaalf uur van mijn tijd in beslag neemt. En ik heb me ook altijd goed gevoeld in mijn huidige school. Waarom dan veranderen? Te meer omdat de topsportschool ondertussen met uitdoving bedreigd wordt.”

Nooit van gedroomd om opgeroepen te worden voor een nationale (jeugd)ploeg?

Jeroen: “Oei. Nooit van gedroomd.”

Stefan: “Je droomt misschien over andere dingen”

Jeroen: “Ach, ik doe in het handbal wat ik kan, ik doe het graag en ik zie wel wat er eventueel op me afkomt. Intussen gewoon meedraaien met de ploeg.”

Stefan, werd jij nooit opgeroepen voor één of andere selectieploeg?

Stefan: “Ik werd wel eens voor een junioreselectie opgeroepen en ik herinner me nog dat we ooit een kwalificatiematch gespeeld hebben in IJsland. Ik heb ook tijdens mijn legerdienst meegedaan aan het WK voor militairen in Polen. Maar ik zat toen met mezelf in een slechte periode. Ik was trouwens nooit echt gefocust op topsport. Ik probeer daar Jeroen wel voor bewust te maken. Hij heeft een goede basis qua techniek meegekregen. Hij heeft kracht. Dat volstaat tegen zijn leeftijdsgenoten, maar of dat voldoende is om tegen krachtigere spelers op te tornen, is nog de vraag. Ik probeer hem daarvan bewust te maken.”

Hadden jullie een idool in het handbal?

Jeroen (zonder aarzelen): “Mijn pa. Omwille van het parcours dat hij heeft afgelegd en ik zie hem graag bezig als speler.”

Stefan: “Echt een idool heb ik nooit gehad. Ik heb wel veel respect voor hetgeen vele mensen doen voor hun sport. En zich langdurig inzetten zoals een Alex Jacobs. Ik vond hem als speler reeds schitterend en hij blijft het toch maar doen om elk jaar weer aan een nieuwe groep te bouwen.”

Hoe lang wil je zelf nog meedraaien?

Stefan: “Zo lang mijn lichaam dat toestaat. Vroeger zei ik altijd dat ik niet lang zou blijven handballen. Het is tenslotte een contactsport. Maar ik heb de indruk dat er meer respect gekomen is en dat je niet meer zo erg aan spelers sleurt. Ik wil me nog altijd nuttig voelen voor de ploeg. Ik heb natuurlijk ook het geluk gehad dat ik amper met blessures had af te rekenen. Die rugoperatie kwam er niet door het handbal. Wat moet ik anders gaan doen? Fietsen zou me misschien nog iets zeggend...”

Vader en zoon, uiterst links en uiterst rechts

Wat waren zowat de hoogtepunten uit jouw carrière?

Stefan: “Het seizoen dat we met Uilenspiegel naar eerste nationale gepromoveerd zijn. En toen we in datzelfde jaar – als tweedenationaal dus – in de Beker van België wonnen van eersteklasser Olse Merksem. Maar ik heb zeker even goede herinneringen aan mijn periode als jeugdspeler bij Kapek. Tijdens en vooral na de match was het daar een feest met de ganze groep. We hadden toen trouwens een talentrijke generatie en het missen van één strafworp hield ons tegen om te stijgen naar eerste nationale. De ganze ploeg was een echte vriendengroep. Na de match viel er altijd wel iets te beleven en het ging er gemoedelijk aan toe. Bij mij was het handbal mijn sociale leven. Ik had geen tijd om daarnaast nog naar de scouts of naar de muziekschool te gaan.”

Jeroen: “Heel af en toe vind ik wel tijd om eens uit te gaan, maar meestal is het handbal en studeren.”

Zijn er nog factoren die meer mensen kunnen aanzetten om handbal te spelen?

Stefan: “Ik denk dat er meer en meer een tendens is om ouders meer te betrekken bij de sport van hun kinderen. Zo hebben we bij Uilenspiegel momenteel een 16-tal recreanten, die regelmatig samen trainen. Het kan voor die mensen niet alleen een vrijetijdsbesteding wor-

den, maar sommigen helpen ook aan de wedstrijdtafel, bij de opvang of bij clubactiviteiten. De breedtesport is heel belangrijk en de basis om de kwaliteit aan de top te verbeteren. Bij Uilenspiegel verloopt dat heel vlot. Wij zijn nu al qua leden de grootste club van Vlaanderen. Het heeft even geduurd voor deze mentaliteit ingang vond, maar momenteel zijn we zo ver dat de eerste lichte jeugdspelers staat te drummen om in de eerste ploeg te mogen spelen. Maar er moet blijvend gewerkt worden aan de overgangperiode van jeugd naar volwassenen. Een ander mooi voorbeeld is Schoten: spelers, medewerkers, recreanten, vrienden bouwen daar samen aan een club die in het handbal nieuw leven brengt.”

Toch ook dieptepunten in jouw handballoopbaan?

Stefan: “Mijn tweede jaar bij Sasja, toen ik overwoog om definitief te stoppen. Dat ik nu stop als trainer vind ik geen dieptepunt. Er was ook geen conflict. Het was gewoon even genoeg voor mij. Een samenloop van omstandigheden.”

Ergens nog een gezamenlijke wens?

Stefan en Jeroen: “Misschien nog eens samen in dezelfde ploeg spelen.”

Jeroen: “Maar is dat wel moeilijk, want we spelen toch allebei op dezelfde positie...” (bulderlach)

Marcel Coppens

Het devies van de meeste ploegen: Met eigen jongeren hogerop komen

Volgend seizoen worden de reeksen op Vlaams niveau herverkaveld. Er zullen drie reeksen van 12 ploegen zijn, tussen het nationale en het regionale niveau. Alle drie zullen ze spelen volgens het systeem dat nu gehanteerd wordt in de Superliga-reeks: 22 wedstrijden, zonder nacompetitie. Voor de ploegen die nu aantreden in huidige Superliga zal er dus weinig veranderen. We gingen voor U alvast eens polsen hoe het loopt in het voorportaal van het nationale handbal, en we kwamen veel 'schoon volk' tegen.

Apolloon Kortrijk – De oogst beschermen met eigen ambities

Bij Apolloon Kortrijk is Tim Vanholme (33) bezig aan zijn tweede seizoen als hoofdtrainer. Net voor het einde van de eerste ronde staat zijn ploeg in de subtop.

Tim Vanholme: "Wij begonnen iets te traag en komen nu pas op toerental. We passen opnieuw een aantal eigen jongeren in, net als vorig jaar. Met Ian Maene, Tore Devos, Anthony Mathijs en Jan Steenhoudt werpt de jeugdwerking van Apolloon weer vruchten af. En niet vergeten dat ook Nathan Driessens of Felix-Alexander Bruneel nog zeer jong zijn. We bieden hen binnen de club elke dag een trainingsmogelijkheid, met de senioren of de junioren. Maar we waken er wel over dat als ze twee wedstrijden op een weekend spelen, ze ook een rustdag in de week nodig hebben. We moeten er echter over waken dat we ook resultaatsdoelstellingen blijven vooropstellen. Anders blijven we opleiden voor meer ambitieuze ploegen uit de regio zoals Doornik. We verloren eerder al Vladimir Olexiouk en Jakob Dhaene aan Doornik, en ik hoor niet graag vertellen dat ze moeite hebben om aan voldoende spelers te komen voor hun tweede ploeg (*die promoveerde naar tweede nationale nvdr*). Het zou pijn doen als zij nu komen oogsten wat wij gezaaid hebben.

Ik ervaar Superliga dit seizoen niet als bijzonder zwaar. Elita Lebbeke is de terechte leider. Ze hebben met Toon De Vis een meerwaardespeler in hun rangen, die een wedstrijd kan beslissen. Tegen ons scoorde hij 5 doelpunten in de slotfase. Maar eerlijk? Zonder zijn inbreng is ook Elita een middenmotor, zoals wij. Een ploeg als Tongeren brengt thuis handbal dat tweede nationale waardig is, maar op verplaatsing zijn ze niet altijd even sterk. Ik voor-

spel dat het klasment stevig zal uitgerokken worden in de tweede seizoenshelft. De reeks is wat in twee groepen verdeeld, en dat zal zich accentueren na nieuwjaar."

HC Eeklo – op kruissnelheid na een aarzelende start

Frank Platteeuw (53) begon aan zijn derde seizoen bij HC Eeklo. Na de titel in de Liga reeks vorig seizoen was het dan ook uitkijken naar de reeks hoger. Na 10 speeldagen haalde HC Eeklo 10 punten, en het is dan ook een ontspannen oefenmeester die Handbal X-tra te woord staat.

Frank Platteeuw: "Ook wij kenden een moeilijke start. Door een combinatie van factoren. Aan de ene kant aanpassen aan het niveau van de nieuwe reeks, anderzijds ook een resem blessures. Het was dan ook bijzonder frustrerend dat we begonnen met een reeks nipte nederlagen. We wisten dat elk puntje in Superliga de doorslag kan geven op het einde van het seizoen. Maar eens de kop eraf was, tegen Desselgemse, haalden we 10 op 12. Ik ben er dan ook van overtuigd dat we op onze plaats zijn in Superliga. We hebben een jonge ploeg, veel prille twintigers. Kristof Van De Gehuchte is al wat ouder, maar hij speelt nu iets minder. Bij de belangrijke wedstrijden is hij wel zeer waardevol omdat hij rust brengt in de ploeg en meestal nog een aantal doelpunten scoort. Liam Longueville neemt nu de fakkel over als shotter. Als ik na de winterstop ook weer kan beschikken over de gelesseerde Pieter Borgers dan moeten onze tegenstanders echt wel beginnen uitkijken (lacht).

Waar zal het dan eindigen voor Eeklo?

"We nemen dit seizoen voorlopig zoals het komt. Ik ga ervan uit dat we niet in de problemen zullen komen. Naar de toekomst toe zullen we zien. Eeklo ligt een beetje geïsoleerd. In

Superliga Bert Vermeiren (HKW) verschalkt de verdediging van Elita

kilometers valt het allemaal nog mee, maar in reistijd valt het tegen; Van bij mij in Wevelgem is het 63 kilometer, maar ik ben zeker een uur onderweg. Dat wil zeggen dat het niet makkelijk is om versterking van buitenaf aan te trekken. Onze jongens gaan daarentegen wel studeren in Gent en Antwerpen. Eeklo is dus vooral aangewezen op de resultaten van de eigen jeugdwerking.”

Wat vind je van Superliga?

Platteuw: “Er is een serieus verschil met Liga, dat is zeker zo. Maar de laatste jaren is Superliga serieus verjongd. Ploegen als Hasselt en Tongeren, maar ook Kortrijk, spelen met een jonge kern. Het tempo is daardoor hoger geworden. Toch weegt de ervaring van ploegen als Lebbeke en Uilenspiegel nog steeds door. Daarbij komt nog dat Lebbeke met Luc Vercauteren een goede trainer in huis heeft die het klappen van de zweep kent. Hij wint punten voor zijn team vanop de bank. Hij voorkomt dat de wedstrijd in hun nadeel kantelt. Wat de arbitrage betreft ben ik redelijk tevreden. Het is natuurlijk een boutade, maar je krijgt de arbitrage die je verdient. Hoe hoger je speelt, hoe beter dus. Ook bij de jonge koppels zit er talent. Kristof Gillis en Casper Beulakker bij voorbeeld, die doen het heel goed.”

Elita Lebbeke – Zo snel mogelijk doorstomen naar nationaal niveau

Luc Vercauteren (56) heeft intussen een enorme staat van dienst opgebouwd. 20 jaar geleden overleefde hij als trainer van het grote HC Herstal drie rondes in de Europabeker, nu is hij aan de slag bij Elita Lebbeke. En met succes, want Elita staat, als promovendus overigens, op kop in de Superliga.

Luc Vercauteren: “In het tussenseizoen hebben we de ploeg stevig kunnen versterken. Sander Thirry en Lieven Vandamme kwamen terug van DB Gent, en brengen ervaring mee uit tweede nationale. Ook vanuit Dendermonde kwamen enkele jongens. Toon De Vis stond op het verlanglijstje van een aantal eerste nationalers, maar koos voor Elita. Enerzijds omwille van zijn studies in Gent, anderzijds omdat de ambitie in ons project hem aansprak. Ik had dus kwaliteit genoeg in de kern, mijn voornaamste opdracht bestond erin om er een ploeg van te maken. We hebben het goed gedaan tot nu toe, met negen overwinningen en één nederlaag, op Uilenspiegel. Die dag was Uilenspiegel gewoon beter, dat moeten we toegeven. We hebben als ploeg gefaald, want we scoorden slechts 18 doelpunten, waarvan er 12 van de hand van Toon De Vis. Maar de nederlaag kwam misschien

Toon De Vis (Elita) in de bekerwedstrijd tegen DB Gent

niet ongelegen, om iedereen met de voeten op de grond te houden.”

Wat is de ambitie van Elita?

Luc Vercauteren: “Het bestuur droomt op termijn van eerste nationale met spelers uit de regio. Ik bekijk het stap voor stap. Elita heeft goed gewerkt bij de jeugd, en er staat een generatie klaar waar we voorzichtig en doordacht mee moeten omgaan. De generatie die Vlaams kampioen werd bij de jeugd bereikte inmiddels de seniorenleeftijd, maar we laten die jongens vooralsnog samen trainen. Ze spelen in de eerste plaats de VHV J18 competitie. Een aantal onder hen zouden reeds kunnen meedraaien in Superliga, maar we houden de boot nog af. Alles op zijn tijd. Maar Elita heeft de toekomst dus in eigen rangen en dat is een groot pluspunt. Mochten we erin slagen om te promoveren naar tweede nationale, dan zullen we ons echter toch nog wat moeten versterken om er een zorgeloos seizoen te draaien. We schakelden DB Gent uit in de Beker, en dat was een opsteker. Maar Gent is een ploeg die we goed kennen, en we hadden een superdag. We gingen er in de volgende ronde wel uit tegen Atomix. Daar bleek dat de bredere bank van Atomix het verschil maakte. Er is dus nog een weg af te leggen. Qua publiek zitten we goed. Lebbeke is traditioneel een handbalgemeente, en de mensen komen graag als er iets te zien zal zijn. Maar het is wel een kennerspubliek. Ze zullen niet snel op de banken dansen...”

Laat je licht eens schijnen over Superliga.

Vercauteren: “Vorig seizoen stak Atomix er met kop en schouders bovenuit. Het blijkt nu ook dat ze geen moeite hebben om zich in

tweede nationale te handhaven. Dit jaar is er geen ploeg die ongenaakbaar is. Er is dus een zekere nivellering die de competitie interessant maakt. Dendermonde, Desselgemse en Waasmunster zijn wat zwakker, maar voor de rest kan je nergens met een gerust gemoed naartoe gaan. Er zijn weinig relaxe weekendjes. En dat is alleen maar goed voor de competitie. Ik stel wel vast dat een aantal oudere spelers, of spelers die op hoger niveau gespeeld hebben, het verschil maken. Het duo Van Groeneweghe – Motte bij Izegem, of zo’n Arno Arnouts bij Uilenspiegel. Er zijn relatief weinig jonge uitschieters. Pieter Strauven van Tongeren en Toon De Vis bij ons. Maar dan heb je het toch zowat gehad. Voor de rest zijn het dus vooral collectief sterke ploegen. Daarvan is Apolloon Kortrijk het mooiste voorbeeld. Daar steekt niemand er echt bovenuit, en daarom zijn ze moeilijker te bespelen. Op het vlak van de arbitrage kan ik Frank Platteeuw enkel bijtreden. Ook wij speelden vorig seizoen in Liga, en dit seizoen hebben we echt niet te klagen over de refs. We kunnen ons volledig concentreren op het spel. Of we het tot aan de meet zullen volhouden op de eerste plaats durf ik niet te zeggen. We spelen op de laatste speeldag van de heenronde tegen onze dichtste achtervolger Tongeren. Maar veel hangt af van blessures. We kunnen bij Elita wel iets opvangen, gelukkig, maar toch ook niet te veel. Ik heb met Frederik Rottiers en Sander Thirry bij voorbeeld twee goeie doelmannen, maar ik heb die ook wel echt nodig, op de wedstrijden én op de trainingen. Ik ben hoopvol, maar zal het vel van de beer zeker niet verkopen voor hij geschoten is. Daarvoor draai ik al te lang mee!” **DVD**

Elewijtcenter

meeting - congress - hotel

Let's meet in Elewijt Center

Voor al uw :

- ◆ Seminars
- ◆ Opleidingen
- ◆ Zakenlunches
- ◆ Diners
- ◆ Feesten
- ◆ Hotelovernachtingen

We hopen u in de toekomst te mogen verwelkomen!

Het Elewijt Center – team

Voor meer informatie kan u ons bereiken op 015 62 72 72 of info@elewijtcenter.be

www.elewijtcenter.be

Niets mag uw vakantieplannen in de weg staan.

Een ongeval, ziekte, overlijden net voor uw vertrek ... en u moet uw vakantie annuleren !

Met de Reisannuleringsverzekering van Ethias kunt u met een gerust gemoed uw vakantie boeken. Want als een onvoorziene gebeurtenis ervoor zorgt dat u niet kan vertrekken, zullen uw reiskosten terugbetaald worden ! U kan uw vakantie zelfs opnieuw boeken. De Reisannuleringsverzekering is het hele jaar geldig voor alle vakanties van het hele gezin, zelfs de korte verblijven en citytrips in België en het buitenland.

Vraag snel een offerte aan op ethias.be/annulatie of bel 011 28 28 00

Aarzel niet : de Reisannuleringsverzekering gaat pas in 30 dagen na onderschrijving.

ethias
Doet wat moet